

Av. ABDURRAHİM DEDE

DR. DUYGU

Küllerinden Doğmak

D
&
S
YAYINLARI

ABDURRAHİM DEDE
DR. DUYGU

DR. DUYGU

Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuncay ÖZTÜRK

1. Baskı / Eylül 2025

ISBN : 978-625-97306-2-2

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

*Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye
aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.*

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

Veysel TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1

Fatih / İstanbul / Turkey

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

DR. DUYGU

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	13
-------------	----

1- Hayata Tutunma Hikayesi: Dr. Duygu'nun Yolculuğu	15
2- Kaybolmuş Bir Çocuktan Güçlü Bir Kadına	21
3. Bir Doktorun Kâbusu: Hayallerim Haczedildi	27
4. Sevgisiz Dünyaya Gelmek: Duygu'nun Uyanışı.....	33
5. Benzer Yaralar, Aynı Çekim Gücü	39
6. Nişanım Değil, Kurtuluşum Lazımmış	45
7. Gerçeklik mi, Paralel Evren mi? Duygu'nun Uyanışı..	53
8. Gerçeklik Mi, Paralel Evren mi? Duygu'nun Uyanışı ..	59
9.Hakikatı Görmek: Güneş Ne Doğar Ne Batar	67
11. Beden Arabasını Doğru Kullanmak: Hayat Ve Ölüm Üzerine Bir Ders	83
12. Güneş Ne Doğuyor Ne Batıyor, Ama Hem Doğuyor Hem De Batıyor.....	91
13. Var Mıyız, Yok Muyuz? Hakikatin Aynasında İnsan ..	99
14. Sürüden Ayrılanı Kurt Mu Kapar, Çoban Mı Korur?	109
15. Yalan Söylemeyen İnsan Yoktur: Kusurları Görmenin Hakikatı	115
16. Nefsine Savcı, Başkalarına Avukat Ol	123
17. Anne Babaya Bakış Açımı Değiştirince Hakikat Görüldü	129
18. Anne Baba Hakkı Ve İslam'daki Değeri: Hakikate Yolculuk	137
19. Geçmiş Affet, Kaderini Seç.....	145

20. Geçmiş Affet, Geleceği Şekillendir: Kaderin Tüm Kontrolü Senin Elinde	151
21. Barter Anlaşmalarından Aileye, Hayatın Derinliklerine: Bir Yolculuk	157
22. Adaletin Peşinden: Doktor Duygu'nun Hukuki Süreci Ve Zorluklarla Mücadele	163
23. Panik Ve Hapis Korkusu: Demir Bey'in Hukuki Kurtuluşu	171
24. Boşanma Ve Aile: Duygu'nun Zorlu Karar Süreci	179
25. Minicik Ama Biricik	185
26. Güneş'in Işığında Boşanma Ve Yaşamın Anlamı.....	191
27. Adaletin Tecellisi	199
28. Güneş'in Işığında, Hayatın Zorluklarında	205

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe’de başlayan ve 1971’de Türkiye’ye yerleşen Abdurrahim Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. “İş Adamı” ve “Hukukçu” kimliklerini, “Yazarlık” misyonuyla bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih -folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri’nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede’nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca’ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ

1. Rumeli’nde Bırakılanlar (1975)
2. İnhanlı Destanı (1977)
3. Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
4. Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
5. İskeçe’deki Türk Eserleri (1984)
6. Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
7. Bulgaristan’daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
8. Hak Verilmez Alınır (1988)
9. Azınlık Musalla Taşında (1988)
10. Batı Trakya Manileri (1989)
11. Tarih ve Memleketim (2004)
12. Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
13. Kosturma Esareti (2013)
14. Kırım’da İlk Ezanlar (2015)
15. Damdan Düşen Avukat (2021)
16. Güneş Nasihatleri (2021)
17. Ben de İnsanım (2022)
18. Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
19. Benim Avukatım Var (2024)
20. Var’la Yok’un Hikâyesi (2024)
21. Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
22. Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
23. Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Hediyeleyi (2024)
24. Davam İçin Avukat Olmak (2024)
25. Mesh -Dönüşüm (2025)
26. Zulmün İçindeki Adalet (2025)
27. Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
28. 1441 No’lu Parsel (2025)
29. Şiir Yüklü Bulut (2025)
30. Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)

31. Gnothi Seafton- Kendini Bil (2025)
32. Herkes Halife (2025)
33. Miraç (2025)
34. Evini Arayan Babam (2025)
35. Kızıldeli Sultan (2025)
36. Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
37. Pipina'nın Eşi (2025)
38. Ay Dede (2025)
39. Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
40. Bize Nasıl Kıydılar (2025)
41. Güç (2025)
42. Rabbimin Okulu (2025)
43. Eyvallah Şehri (2025)
44. Kalpler Kimin Elinde (2025)
45. İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
46. Tevbenin Gücü (2025)
47. Piyango (2025)
48. Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
49. Göbek Kordonu (2025)
50. Dr. Duygu (2025)
51. Şöhret (2025)
52. Minicik Biricik (2025)
53. Yalova'nın Zengini (2025)
54. Şeytanın Avukatı (2025)
55. Tek miyim- Çok muyum (2025)
56. Kökler ve Gövdeler (2025)
57. Güneş Doğup Batar mı? (2025)
58. İdam Mahkumları (2025)
59. Vuleftis (2025)
60. Köpekler (2025)

61. Yeniden Diriliş (2025)
62. Yazar Avcıları (2025)
63. Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
64. Hırsız Kim? (2025)
65. Kabil'in Avukatı (2025)
66. Salyangoz (2025)
67. Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
68. Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
69. Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
70. Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
71. Ölüm Yalanmış (2025)
72. Hüsrân (2025)
73. Refik'te irade var mı? (2025)
74. Allah'ın Ailesi (2025)
75. Yücel'in Tavukları (2025)
76. İneğe Neden Taptım (2025)
77. İstanbullu Maria (2025)
78. Bisiklet (2025)
79. Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
80. Kölelik (2025)
81. Yaratılış (2025)
82. Dünyanın Yönetimi (2025)
83. Dimokritos'un Avukatı (2025)
84. Biri Beni Gözetliyor-
Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
85. Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili-
Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

ÖN SÖZ

Hayatın içinden, gerçek bir hikâye anlatmak kolay değildir. Anlatılan hikâyenin kahramanı, bizim dostumuz, kardeşimiz, evladımız olduğunda iş daha da zorlaşır. Dr. Duygu’nun hayatı, sıradan bir başarı hikâyesi değil; aksine, derin yaralarla, zorlu mücadelelerle ve güçlü bir dönüşümle dolu bir yolculuk.

Bu kitabı yazmaya karar verdiğimde, ona “Senin hayatını kitap yapmak istiyorum, kızım.” dedim. Hiç tereddütsüz, “Çok mutlu olurum.” diye yanıtladı. “İzin de ne demek? Sen benim manevi babamsın. Eğer birilerinin hayatına dokunacaksa, elbette!”

Ve böyle başladı bu yolculuk...

Dr. Duygu’nun çocukluk travmaları, ailesinin ilgisizliği ve zor bir eğitim hayatıyla şekillenen hikâyesi, birçok kişinin kendinden bir şeyler bulabileceği türden. Anne-babasının sevgisini yeterince hissedemeyen bir çocuğun, kendini yalnız ve değersiz hissetmesi, hayat boyu taşıdığı bir yük haline geldi. Üniversite yıllarında yaşadığı zorluklar, açlıkla, borçlarla mücadele etmesi ve nihayetinde büyük bir dolandırıcılığın içine çekilmesi, onu hayata daha da küstürdü. Ancak, ne olursa olsun pes etmedi.

Bu kitap, bir insanın nasıl mücadele ettiğini, hayatta nasıl yeniden ayağa kalkabileceğini gösteriyor. En zor

anında karşısına çıkan insanların, ona nasıl dokunduğunu ve onu nasıl iyileştirdiğini anlatıyor. Bazen bir dost, bazen bir nasihat, bazen de sadece zaman...

Kitabı okurken Dr. Duygu'nun yaşadığı acıları hissedecek, öfkelerine hak verecek, çaresizliklerine üzüleceksiniz. Ama en önemlisi, onun kararlılığı ve direnci size ilham verecek.

Bu kitap sadece Dr. Duygu'nun değil, hepimizin hikâyesi. Çünkü hayat, hepimize farklı sınavlar sunar ve hepimiz bir şekilde kendi mücadelemizi veririz.

Bu kitabın, zor zamanlardan geçen herkes için bir umut ışığı olmasını diliyorum.

Abdurrahim Dede

**1- HAYATA TUTUNMA
HİKAYESİ:
DR. DUYGU'NUN
YOLCULUĞU**

A ile doktorumuz olan Doktor Duygu'ya, “Senin hayatını kitap yapmak istiyorum, kızım.” dedim. “İzin verir misin?”

“Çok mutlu olurum.” dedi.

“İzin de ne demek? Sen benim manevi babamsın. Eğer birilerinin hayatına dokunacaksa, elbette!”

“O zaman bana kısaca hayatını yazıp atar mısın?” dedim. “Ben de onun üzerinden hikâyemi oluşturayım. Seninle yaşadıklarımızı da anlatıya ekleyeyim.”

“Hemen!” dedi ve kısa süre sonra hayat hikâyesini yazılı olarak bana gönderdi.

Biliyorsunuz, kurgu yapmayı sevmiyorum. Bazı yerlerde yapsam da... Bu nedenle öncelikle Dr. Duygu'yu kendi ağzından dinlemenizi istiyorum.

Bu Bir Farkındalık Hikâyesi Aslında

Bu, benim hayata aslında ne kadar azimle tutunduğumun farkına varma hikâyesi. Bu kadar güçlü olduğumu gerçekten bilmiyordum.

Annemle babam 1983 yılında evlenmiş. Ben de 1984 yılı Kasım ayında doğmuşum. Annemle babam aslında birbirlerini hiç sevmemişler bence. Anneme, “Babamla neden evlendin?” diye sorduğumuzda hep, “Cumhuriyet gazetesi okuyordu. Sol görüşlüydü.” der.

Birbirlerini sevmemişler bence... Kendilerini de hiç sevmemişler. Beni ve kardeşimi dünyaya getirirken de

“Biz bu çocukları büyütebilecek miyiz? Sevebilecek miyiz?” diye hiç düşünmemişler. Zaten bizi de hiçbir zaman yeterince sevmemişler bence.

Aile hayatımız, geçimsizlik, şiddet, kavga ve gürültüyle geçti. Annemle babam birbirleriyle savaşırken, bizi hiç görmediler. Kardeşimle beni... Hep yokmuşuz gibi davrandılar hayatlarında. Yeri geldi, bizi birbirlerine karşı koz olarak kullandılar. Yeri geldi, parayı... Yeri geldi, birbirlerine güç gösterisi yaptılar. Ama bu süreçte ikimizi de ihmal ettiklerinin farkına bile varmadılar.

Yıllarca *duygusal şiddet* gördüm ben. Ve artık büyüdüm. Üniversiteyi kazandım. Ama üniversitede de bu sebeplerden dolayı mağdur oldum.

Nasıl mı?

Dolandırıldım ben.

Dolandırılmamın altında yatan sebep şuydu: Annem yapmazdı ama babam, bizim için yaptığı her zorunlu harcamayı başımıza kakardı. Okula verdiği harç paraları, kitaplar, kıyafetler, yiyecekler... Hep, “*Sana şu kadar para verdim, o yüzden şu borcumu ödeyemedim.*” derdi. Hep “*Borcum var, borcum var.*” diye yakınırdı.

Babam aslında iyi bir insandı. Ama biz çocukken –tam zamanını hatırlamıyorum– bir anda bütün davranışları değişti. Onun bir psikiyatrik rahatsızlığı olduğunu düşünüyorum. Yıllarca hiç doktora gitmedi, tedavi görmedi. O yüzden belirli bir yaştan sonra Onunla sağlıklı iletişim kurmayı başaramadık.

Yani... *Kuramadık.*

Babamın tek derdi *para* oldu. Hep *para, para, para...* Annemle de hep para yüzünden tartıştılar.

Üniversitedeyken yeri geldi, bana para göndermediler. Günlerce parasız ve aç kaldım. Arkadaşlarımdan borç almak zorunda kaldım.

Mağdur olduğumu, ihmal edildiğimi düşünüyorum çocukluğumda ve gençliğimde.

Ve ihmal edilmek... Bir çocuk için gerçekten çok kötü bir şey.

Bir kitapta okumuştum bunu.

Bir kitapta, *istismarla, ihmal arasındaki farkı* anlatıyordu.

Bir çocuk istismar edildiğinde, ruhuna şu mesaj verilmiş: “*Sen benim hayatımdasın ama seni istemiyorum.*”

İhmal edilen bir çocuk ise şu mesajı almış: “*Sen benim hayatımda bile değilsin. Benim için yoksun.*”

Sonuç olarak, üniversitede parasız ve mağdur kalınca, kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Kendi paramı kazanmanın yollarını aramaya başladım. İngilizcem fena değildi; asistan doktorlara İngilizce makale çevirileri yaparak para kazanmaya başladım. Ufak tefek ek işler alıyordum.

Ve mezun olur olmaz da çalışmak istiyordum.

Fakültenin son senesinde, çalıştığım bir serviste benim işimi beğenen bir doktor abi, beni bir arkadaşına önermiş. Arkadaşının çalıştığı tıp merkezinde yönetici konumunda bir hekim arandığını söylemiş. Beni iş görüşmesine çağırdılar.

Yeni mezun olmuştum.

Bu benim için *bulunmaz bir fırsattı!* Bir an önce ai-

lemden kopacaktım. Maddi bağımsızlığımı kazanacaktım. Bunlar benim hayallerimdi.

Gözlerim parladı bunu duyunca. Hemen görüşmeye gittim. Tekliflerini hiç düşünmeden kabul ettim.

O zamanın parasıyla bin lira... Bir doktor için çok düşük bir maaşı ama benim için yeterliydi. Kabul ettim.

Sonra maaşı beş bin liraya çıkardılar.

Ne mi oldu ondan sonra?

Hadi, bundan sonraki bölümü de birlikte görelim...

2- KAYBOLMUŞ BİR ÇOCUKTAN GÜÇLÜ BİR KADINA

Evet, nerede kalmıştık?
 O zaman, tekliflerini hemen kabul etmiştim. O dönemde 1000 lira, bir doktor için çok düşük bir meblağdı ama kabul ettim. Çünkü az bir miktar bile bana yeterliydi. Sonra 5000 lira maaş teklif ettiler. Çalışmaya başladım. *Oh, dedim, babamdan koptum, ailemden koptum. Artık bağımsızım! Kimseye muhtaç değilim.*

Tabii, bu işe başlarken babama da sordum. “Baba” dedim, “Böyle böyle bir iş var. Ne yapayım?” Sanıyordum ki avukata danıştı, sordu, iyice düşündü ve bana öyle cevap verdi. Oysa babam hiç düşünmeden, “Tabii kızım, hemen kabul et, hemen kabul et!” dedi. Ben de hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Çalışmaya başladım.

Ve... İki ay sonra dolandırıldığımı anladım. Büyük bir üzüntüyle babamı aradım. “Baba” dedim, “Ben dolandırıldım.” Babamın söylediği ilk söz şu oldu: *“Tüh ya! Ben o parayla araba alacaktım.”* Ben kendi çocuğum için dünyayı yakarım ama... Benim babam, benim için böyle dedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim, içimde bir şeyler koptu o an.

Bundan bir iki yıl sonra, babam beni küçük bir nedenle evlatlıktan reddetmekle tehdit etti. Ben de dedim ki: *“Gel baba, o zaman beni reddet. Zaten seni hayatımda istemiyorum!”* O saatten sonra babamla görüşmemeye başladım. Annem de babam gibi bencil bir insandı. Onun da çok bencillikleri oldu... Hâlâ görüşüyoruz ama aramızda güçlü bir bağ olduğu söylenemez.

Sonra, ikinci iş yerinde de dolandırıldığımı anladım.

O sırada Bursa’da çalışıyordum. TUS’a girdim. Uzmanlık sınavı için İstanbul’a geldim ve İstanbul’da çalışmaya başladım. **Maaşıma haciz geldi.** O dönemde maaşım yaklaşık 4500 liraydı ama sadece 1000 lirasını alabiliyordum. Geri kalanı, dolandırıldığım için üzerime kalan borçlara gidiyordu. Çok zorlanıyordum. Kazandığım 1000 liranın 600 lirasını kiraya veriyordum, elimde para kalmıyordu.

Ek iş aramaya başladım. Evimin yakınındaki bir hastanede nöbet tutacak birini aradıklarını öğrendim. Hemen başvurdum ve nöbet tutmaya başladım. Böyle böyle... Oradan nöbet, buradan nöbet derken Allah’ın hikmetiyle önüme yollar açıldı. Çok iyi hastanelerde nöbet tutmaya başladım. Kötü de kazanmadım. Şükür...

Tabii o dönemde başıma gelen *en güzel şey* de oldu. Bir arkadaşımın eşi, beni Abdurrahim Bey ile tanıştırdı. İyi ki tanıştırdı. Benim hayatta iki kahramanım var: Biri anneannem, biri de Abdurrahim Bey. Abdurrahim Bey, benim için adeta Hızır’dı.

Bana dedi ki: “*Eşekten düşeni, eşekten düşen anlarmış. Ben elimden geleni yapacağım senin için. Ama sen de önüne bakacaksın!*” Bana söz verdirdi. O sözünü hiç unutmuyorum... Önüme bakmak zor oldu. Bakamadım birkaç yıl daha... Ama ne zaman başım sıkışsa, canım yansa, kapısını çaldım. Resmen terapi yapar gibi konuştu benimle. Beni iyileştirdi. Hem ruhumu iyileştirdi... Hem de beni belalardan, davalardan kurtardı.

Zamanla önüme bakmayı da öğretti bana. Allah razı olsun. Bu davalardan tamamen kurtulmam tam dokuz yılımı aldı. Gerçekten bunları yaşarken... Yani, intihar çok kötü bir şey. Bunu düşünmek bile yanlış, bunu biliyorum. Ama hayatımda bir defa intiharı düşündüm.

O da dolandırıldığım dönemdeydi.

Kimse destek olmadı bana. Çok yalnız kaldım. Çok zor zamanlar geçirdim. O günlerde düşündüm: *Ben hayata nasıl tutunacağım? Nasıl iyileşeceğim?*

Belki o zaman param olsaydı, bir psikoterapistle giderdim. Ama param yoktu. Okuyarak iyileştim. Hep okudum. Kendimi keşfetmeye, anlamaya çalıştım. Okudum, düşündüm, yazdım... Böyle böyle iyileştim.

Borçlarımdan ve dertlerimden kurtuldum ama bu süreç tam dokuz yıl sürdü. O zamanlar, *“Güzel bir evim olacak, ailem olacak, harika bir hayatım olacak.”* diye hayal bile kuramıyordum. Benim tek dileğim vardı: *Allah’ım, ne olur hapse girmeyeyim... Ne olur hapse girmeyeyim...* Sadece bunun için dua ediyordum.

Ve şimdi... Hayallerimin ötesinde bir hayatım var.

Allah’a şükür, iki tane güzel çocuğum var. Sağlıklıyız. Ailem var, eşim var. Bu günleri gördüğüm için sonsuz mutluyum.

Ama... İlk çocuğumu doğurduktan sonra, onu büyütürken içimdeki çocuğun neden bu kadar acı çektiğini, neden bu kadar sancılı yaşadığını anladım. Çünkü çocuğumu büyüttükçe fark ettim ki, evliliğimdeki sorunlarımın, hırçınlığımın, içimdeki fırtınaların nedeni, içimde yıllardır ağlayan küçük bir kız çocuğuydu.

Sürekli *“Anne! Anne!”* diye ağlayan bir kız çocuğu vardı içimde. Öyle hissediyordum.

Sonunda tedavi gördüm. Artık ağlamıyorum. Onu sakinleştirdim. Yaralarını sardım, onardım. Ve bunu yaptığım için eşimle ilişkilerim çok daha iyi oldu. Çocuğuma daha sağlıklı bir anne oldum.

Daha da iyi olurum inşallah. Şükür ki bu günleri gördüm...

3.

**BİR DOKTORUN KÂBUSU:
HAYALLERİM HACZEDİLDİ**

Doktor Duygu artık çiçeği burnunda bir doktordu. Tıp diploması elindeydi. Hayalleri gerçek olmuştu. Hem insanlara şifa dağıtacak, hem de geçim derdi olmayacaktı. İçi içine sığmıyordu. Mutluluğunu nasıl ifade edebilirdi ki?

Mezuniyet töreni, Hipokrat yemini, çiçekler, pastalar, yemekler, alkışlar, tebrikler... İçindeki coşkuyu dindirmiyordu. Diplomayı alana kadar yaşadıkları, çektiği onca sıkıntının karşılığı bu kadarcık bir mutluluk olmamalıydı. O, daimi bir huzur, sürekli bir dinginlik bekliyordu. *Ne gezer?*

Tam tersine, içinde bir huzursuzluk vardı. *Ne yapmalı? Nereye başvurmalıydı? Nasıl iş bulabilirdi?*

Görüştüğü birkaç hastane, uzman doktor aradıklarını söylemişti. Pratisyen hekim işlerine yaramazmış. Ancak sürekli gece nöbetini kabul ederse olurmuş. Çaresiz kalınca, çiçeği burnunda doktorumuz Duygu gece nöbetlerini kabul etti.

Maaş mı? Asgari ücretin biraz üstündeydi. Baştan ayağa hayal kırıklığı yaşıyordu. Üniversiteden tanıdığı bir arkadaşıyla nişanlanmıştı. Onunla konuşmak, dertleşmek iyi geliyordu Doktor Duygu'ya. Nişanlısı da doktordu. *Nişanlı* dediğime bakmayın; kendi aralarında nişanlıydılar. İmitasyon yüzük takmışlardı birbirlerine. Anne baba sevgisinden yoksun büyüyünce, insan sığınacak bir liman arıyordu.

Çalıştığı hastanede tanıştığı kıdemli bir asistan, bir gün ona şöyle dedi:

“Burada aldığın maaşın beş katını almak ister misin? Bir yakınımın tıp merkezi var, sorumlu hekim arıyorlar.”

Beklediği fırsat buydu galiba. Kendisini ekonomik özgürlüğe kavuşturabilirdi bu iş. Babasının gönderdiği ve gönderemediği harçlıklarının habire başına kakılmasından nihayet kurtulacaktı. Bu durum onu çok üzüyordu. Anne babası ayrılmıştı. Simit parası bile istediğinde, annesi babasına, babası annesine yönlendiriyordu onu.

“Annenden iste, o göndersin.”

“Babandan iste, o göndersin.”

Bu yüzden bazı günler aç yatıyor, bazı günler de açlıktan baygın düşecek gibi oluyordu.

Tıp merkezi bir semt polikliniği idi. Epey de hastası vardı. Sahibi Latif Bey, merkezin en güzel ve görkemli odasını gösterirken, “Makam odan burası kızım, hayırlı olsun.” demişti. *Rüya gibiydi her şey.*

Makamsa makam, mevkiyse mevki, maaşsa maaş! Beş bin lira...

Yine de babasını aradı Doktor Duygu. Şirketin adını verdi.

“Beni ortak ve sorumlu müdür yapacaklar. Araştırıp inceleyebilir misin, baba? Sonra başım derde girmesin.”

Babası, “Tamam.” dedi. Ertesi gün tekrar arayıp, “Sorum yok kızım, kabul et. Ortak ve sorumlu müdür ol.” dedi. Ardından ekledi:

“Beni unutmazsın değil mi? Bak, beş bin lira maaş alacaksın. Maaşını biriktirerek bana bir araba alabilirsin. Sana yığınla para harcadığım çünkü biliyorsun... Kazandığın parayla bana da bir araba alırsın, değil mi?”

Cevap vermemek için yutkundu Doktor Duygu.

Aradığına pişman olmuştu.

Notere gidildi. Doktor Duygu, şirkete ortak olup sorumlu müdür yapıldı. Tüm idari işlerin yürütülmesi için de ortağı Latif Bey'e genel vekâletname verdi. Verdi demek doğru olmaz aslında... Hangi belgeyi imzalaması söylendiyse, hiçbir şey sorgulamadan imzaladı.

Kazanacağı paralarla babasının istediği arabayı alıp, O'nun sürekli başına kakmasından bir an önce kurtulmak istiyordu.

Birkaç ay geçmişti. O zamana kadar toplamda 15 bin lira maaş almıştı.

Tıp merkezinde hastalarıyla ilgilenirken, bir gün polis eşliğinde icra memurları geldi. Yanlarında alacaklının avukatı da vardı. Anlattıklarına ve sundukları belgelere göre, tıp merkezini işleten şirket, bankalardan çok yüksek miktarda kredi çekmişti. Üstelik piyasaya çok sayıda karşılıksız çek verilmişti.

Milyonlarca liralık borç vardı.

Ve... Şirketin yetkilisi ve sorumlu müdürü olarak, tüm bu olan bitenden yasal olarak sorumlu kişi **Doktor Duygu idi.**

Panikle Latif Bey'i aradı ama nafiye. Ulaşamıyordu. Adam adeta sırta kadem basmıştı.

Haciz memurları, tıp merkezinde bulunan cihazları ve eşyaları tek tek kaydedip götürdüler. Ama Duygu için oradan sadece eşyalar gitmiyordu... *Geleceği, hayatı, hayalleri de paramparça oluyordu.*

Yıkılmıştı. Karşılıksız çekler yüzünden hakkında

ceza davaları açılmıştı. Sonunda hapse düşme ihtimali bile vardı. Gece nöbetlerinden aldığı maaşa da haciz konulmuştu. Elinde kalan dörtte birlik maaşı yemeğine bile yetmiyordu. Şirketi neden iyi araştırmadığı konusunda babasına şikâyet edince, babası da O'na tek söylediği şu oldu:

“Eyyvah! Artık bana araba alamayacaksın!”

Gözleri doldu Doktor Duygu'nun. Dokunsan ağlayacaktı...

4.
**SEVGİSİZ DÜNYAYA
GELMEK:
DUYGU'NUN UYANIŞI**

A ğladı da Duygu.

Önce yere çömeldi, ayaklarında derman kalmamıştı.

Bu nasıl bir laftı ya? Babasının “Eyyvah, gitti bizim araba! Bana araba alamayacaksın...” demesi... Bir insan kızına karşı nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

Tüm bu felaketin tek sebebi, şirketi ve sahibini iyi araştırmamış olmasıydı. Ama babasının umurunda bile değildi. Duygu o an fark etti; *babası onu gerçekten hiç mi, ama hiç mi sevmemişti?*

Gözyaşları tükendi. Ağlamaları içe döndü. İyi de oldu. Çünkü yüreği yanıp kavruluyordu. İçine akan gözyaşları, kalbindeki yangını hafifletiyor, onu biraz olsun serinletiyordu.

Ama sığınacak bir liman bulmalıydı. Bu fırtınada, bu boranda, denizin ortasında kalamazdı. Kalması doğru değildi.

Babası bu liman olmadığına göre, annesi olabilir miydi?

Bir tık daha iyiydi babasından. Kimi zamanlar annelik damarı tutar, ağızından sevgi, merhamet ve şefkat dolu kelimeler çıkardı. Ama sorunsuz dönemlerde bile ona liman olmayan annesinin, sorunlu bir zamanda ona sığınak olma ihtimali var mıydı?

Yine de denemek istedi.

“Anam...” dedi telefonda, hıçkırıklar arasında.

“Babanı ara, kızım. Benim yapabileceğim bir şey yok sana.” dedi annesi.

Oysa Duygu, ondan bir şey istemek için aramamıştı. Sadece kucaklarını açmasını, bağrına basmasını, “Yavrum...” demesini, “*Bu da geçer, kızım.*” diye teselli etmesini istiyordu. Ona yetecek tek şey buydu. Şefkat... Yalnız olmadığını hissetmek...

Aklına kardeşi geldi.

Ah, biraz daha büyümüş olsaydı kardeşi... Hiç şüphesi yoktu, sahip çıkardı ablasına. Aslan kesilir, onu korurdu.

O an, hayalinde büyüttü kardeşini. Gerçek olmadığını biliyordu ama olsun. *Hiç yoktan iyiydi...* Hayal de olsa, büyümüş kardeşiyle bir arada olmak, ona iyi geldi.

Rahim bağı... Aynı ananın karnında, farklı dönemlerde büyümüş olmak, çok derin bir bağ oluşturunuyordu. Duygu, doktor olduğu için insanın rahimde yaratılma ve gelişim evrelerini çok iyi biliyordu. *Müthiş ve inanılmaz bir mucizeydi bu...*

Tamam ama... Aklının almadığı bir şey vardı.

Bu büyük mucize, idrar yollarında başlıyordu. *Neden?*

İnsanın dışkısını attığı, toplumda ayıp diye gizlenen, pis ve mikroplu bir yerde, nasıl böyle kutsal bir oluşum gerçekleşiyordu? *Başka bir şekilde olamaz mıydı?*

Spermin yumurtayı döllemesi ve embriyonun oluşum süreci, başlı başına büyük ve muhteşem bir olaydı. Tek bir hücrenin bölüne bölüne, dışarıdan hiçbir müdahale olmadan çoğalması ve sonunda bir insan şeklini alması... Bu, herkesin yaşadığı ve bildiği bir gerçektir.

Ama bu büyük mucizenin başlangıcı neden idrar yollarında oluyordu?

Mesela... *Ağızda başlayamaz mıydı?*

İnsanlar öpüşünce sperm ile yumurta orada döllenir, mide yoluyla rahme inebilirdi. Ağız sonuçta idrar yolları gibi mikrop lu ve pis değildi.

Anne ve babasının, sevgisiz bir şekilde, o *pis* idrar yollarında birleşerek kendisinin ve kardeşinin dünyaya gelmesine sebep olan dürtü neydi?

Sevgi olmadan, idrar yollarında birleşmek... Çok saçma bir şeydi.

Çok sorumsuzca ve iğrenç bir ameliyeydi.

Madem sevgi yoktu, neden çocuk yapıyorlardı?

Sahip çıkmayacaksan, dünyaya getirdiğin tanımadığın bir insanın hayatını neden karartıyorsun?

Çocukluğunu hatırladı Duygu. Hafızasındaki en eski anılar, annesiyle babasının bitmek bilmeyen kavgaları ve tartışmalarıydı. Hafızasını zorladı. Güzel bir anı bulmaya çalıştı.

Bir doğum günü... Veya bir karne hediyesi...

Notları hep çok iyiydi çünkü. Hep takdir alırdı.

Hatırladı. Galiba 11 yaşındaydı. İlkokul diplomasını aldığı gündü. Hem de *iftiharla!*

Evde küçük bir tören düzenlemişlerdi. Babası ona bir pasta almıştı. Üzerine mumlar da konmuştu.

Ve sonra babası, o gün hiç unutmaması gereken o konuşmayı yaptı:

“Kızım, tebrik ediyorum seni. Candan kutluyorum.

Okuyup doktor olacaksın, büyüdüğünde bize bakacaksın. Bunu unutma kızım. Bak, senin için hep masraf yapıyoruz. Hatta aldığım bu pastaya da bugün 500 lira para verdim!”

O gün anladı Duygu...

İnsanların idrari yollarında buluşup çocuk yapmalarının sebebi sevgiden değildi.

Kendilerine bakacak, hizmet edecek birilerine sahip olmaktı asıl amaçları.

O anda, nişanlısı geldi aklına.

“Hayret...” dedi kendi kendine. “Bu zor anımda, neden ilk önce onu değil de annemi, babamı ve kardeşimi düşündüm? Sığınacak bir liman olarak onlara yöneldim?”

Rahim bağı... *Acaba gerçekten sevgiden daha mı güçlüydü?*

5.

**BENZER YARALAR,
AYNI ÇEKİM GÜCÜ**

Nişanlısı, üniversitedeki sınıf arkadaşıydı. O da saf bir Anadolu çocuğuydu.

İrfan, Burdurluydu. Anne babası öğretmendi. Duygu'nun da anne babası öğretmendi. Ülkenin geleceği öğretmenlere emanetti.

Peki, kendi çocuklarına sahip çıkamayan, sürekli “para, para” diye sayıklayan öğretmenlerin yetiştirdiği nesillerden ne beklenirdi? Bir öğretmene verilen maaş, ailesini geçindirmeye asla yetmezdi. Bu yüzden öğretmenler, geçinebilmek için çalışan, maaş alan bir eş ararlardı. Zira ancak iki maaş bir araya gelince evin zaruri ihtiyaçları karşılanabilirdi.

Âşık olmak, sevdiğinle evlenmek, eş kriterleri arasında en sona düşmüştü. İlk kriter, “Maaşın var mı? Hem de devletten mi?” sorusuydu.

“Şimdi anladım.” dedi Doktor Duygu. “Annemle babam, birbirlerinin maaşları için evlenmişler.”

Aşk yokmuş aralarında. Öyle olunca da sürekli para hesabı yapmaları normal kabul edilebilirdi. Demek ki ben ve kardeşim muhabbetten oluşmamışız. Bizi dünyaya getirmelerinin sebebi bir hesap işiydi, para işiydi.

Biz büyüyecek, para kazanacak ve onlara bakacaktık. Doktor olmamı istemelerinin sebebi buydu. Sadece bir yatırım aracıydık.

Ve ben dolandırıldığımda, babamın “Eyvah, gitti benim arabam!” deyişi... İşte, bunun altında yatan sebep de buydu.

Maaş, insanca yaşamaya yetmeyince, bütçeyi denkleştirmek için tüm öğretmenler muhasebeci kesiliyordu. Her türlü hesap, her türlü ek iş yapıldı. Pazarda, okuldan sonra satıcılık yapanlardan, geceleri taksi şoförlüğü yapanlara kadar... Öğretmenler, aile bütçesini denkleştirmenin başka yolunu bulamıyordu.

Peki, onca üniversite öğrencisi arasından nasıl olmuştu da İrfan'ı bulmuştu?

Onun da anne babası öğretmendi. Belli ki o da bir *muhabbet çocuğu* değildi. O da bir *yatırım çocuğuydu*. Ve belki de bu yüzden birbirlerini çekmiş, ısınmışlardı.

Sohbetlerini hatırladı. Sevda üzerine değildi konuşmaları.

Sürekli anne babalarının şikâyet düzenine kuruluydu. Ortak sohbet konuları genellikle buydu.

Peki ama... O kadar farklı ve çok daha yakışıklı delikanlılar arasında... İrfan'ı nasıl bulmuştu? Veya İrfan onu nasıl bulmuştu?

Aralarındaki çekim gücü neydi?

Hayır, hayır, *cinsellik* kesinlikle değildi. Tıp öğrencileri için cinsellik adeta ortadan kalkıyordu.

Çünkü *edep yeri* kavramı yok oluyordu.

Konuları zaten çıplak insandı.

Bütün organlarıyla bir bütün olarak insan... Ve çıplak olarak.

Hiçbir organ, doktor için diğerlerinden farklı değildi.

El, bacak, göz, dudak neyse, cinsel organlar da oydu.

Her gün, her an bunlarla iç içe yaşayınca, öyle

oluyordu. Çiş, kaka ile iç içe yaşanan bir hayat... Bu ortamda şehvet duymak imkânsızdı.

Bu yüzden İrfan’a ilgi duymasının *cinsellikle* bir ilgisi yoktu.

Buna rağmen onları buluşturan, bir araya getiren *bir şey* vardı.

Ne Duygu, O’nun anne babasının öğretmen olduğunu biliyordu...

Ne de İrfan, Duygu’nun anne babasının öğretmen olduğunu.

Aralarındaki yakınlaşmayı sağlayan, belli ki başka bir güçlü bağ vardı.

Bu bağın ne olduğunu merak etmişti Duygu.

Bir arkadaşının ona anlattığı bir hikâyeyi hatırladı.

Cami cemaati, bir karga ile bir bülbülün caminin şadırvanına beraberce konduğunu, birlikte su içip yemlendiğini görmüş. Bu durum, cemaatin çok garibine gitmiş.

“*Ne alaka?*” demişler.

Merak edip bir düzen kurarak, bu birbirine hiç de uymayan iki kuşu yakalamışlar. Baktıklarında fark etmişler ki her ikisinin de birer bacağı kırılmış. *Topallarmış.*

Arkadaşı bu hikâyeyi anlattıktan sonra, “*Denemesi bedava.*” demişti.

“Yüzlerce insanın bulunduğu bir meyhaneye bir cami adamını oturtun. Sonra da bir başka cami adamını aynı meyhaneye sokun. Birbirlerini hiç tanımadıkları halde

o yeni gelen adam gidip öteki cami adamının yanına oturacak.

Aksini de deneyin. Süleymaniye Camii'ne, cuma günü bir meyhaneciyi yerleştirin cemaatin arasına. Sonra da bir başka meyhaneciyi camiye sokun. O da yüzlerce insan arasında mıknaş gibi gidip öteki meyhaneciyi bulacak ve onun yanına oturacak.”

Bu vakanın tıbbi bir izahı da vardı: çekim gücü.

Benzer şeyler birbirlerini cezbederlerdi.

Duygu, başına gelen bu felakette sığınak olarak neden ilk aklına nişanlısı İrfan'ın gelmediğini fark etmişti.

Demek ki İrfan'la beraberlikleri, karga ile bülbülün bir arada bulunma sebepleri gibiydi.

İkisinin de birer bacağı kırıldı.

İkisi de, öğretmenlerin yetersiz maaş almaları sebebiyle dünyaya gelmiş *proje çocuklardı*. Aşkın, sevdanın meyveleri değillerdi.

Olsun. *Olsundu*.

Yine de ona gitmeli, İrfan'a sığınmalıydı. Çünkü başka kimse yoktu. Gidecek başka bir limanı yoktu ki.

Şimdilik tek liman oydu.

Kendini topladı.

İrfan'ı aradı, nerede olduğunu öğrendi.

“*Geliyorum sana.*” dedi. “*Çok ihtiyacım var.*”

6.
**NİŞANLIM DEĞİL,
KURTULUŞUM LAZIMMIŞ**

Yaralı değil, bütün âlem yıkılmıştı. Tuz buz olmuştu hayatı.

Hem de doktor unvanını aldıktan kısa bir süre sonra, tam da “*Rahata erdim. Artık 5000 TL maaşım var.*” dediği anda gelmişti yıkım.

Ne ana kalmıştı, ne baba, ne meslek... Kala kala, kendisini işe alan adamın bankalardan ve piyasadan aldığı devasa kredi ve mal borçları kalmıştı. Hiç alâkası olmadığı halde.

Bir de SGK prim borçları ve devlete olan vergi borçları...

Hiç anlamadığı, hiç bilmediği konulardı bunlar. Sahtekâr adama verdiği vekâlet dışında hiçbir yere imza atmamıştı. Olup bitenden haberi yoktu.

Ve şu an dayanabileceği tek bir limanı vardı. *Tek bir limanı kalmıştı.*

Nişanlısı İrfan.

Nişanlı dediğine bakmayın.

Kendi aralarında nişanlanmışlardı. Ailelerin haberi yoktu. Kimsenin yoktu. Paraları da olmadığından yüzük-müzük de almamışlardı.

Laf olsun diye ip bağlamışlardı parmaklarına, nişan yüzüğü diye.

Diğer sevgililer gibi bir yerlere gidip eğlenmiyorlardı. Fırsat buldukça en fazla bir çayhaneye ya da pastaneye gidip bir şeyler içer, bir tatlı yerlerdi.

Bir de sık sık gittikleri bir turşucu vardı.

İrfan'la beraber orada turşu suyu içerlerdi. Hem fiyatı ucuzdu hem de nedense tatlıdan daha çok hoşlanırlardı turşudan.

Hayatlarının özeti gibiydi bu *turşu suyu*.

Tabii, bu konuda da ihtilafları vardı.

Doktor Duygu *acılı* turşu suyu severken, Doktor İrfan *acısız* severdi.

Münir Özkul ile Adile Naşit geldi aklına Duygu'nun.

Turşu dükkânları vardı. Sekiz on tane de çocukları...

Adile Naşit turşuyu limonla yaparken, Münir Özkul sirkeli yapardı. Derken tartışma büyüdü. Çocuklar da bölünürdü. Kimisi babasını, kimisi de anasını tutardı.

Bir mücadeledir giderdi...

Yoksa hayat dediğimiz şey böyle bir şey miydi?
Mücadele miydi yani?

Sürekli kavga, sürekli didişme...

Haklı haksız fark etmeksizin, sadece bir mücadeleden mi ibaretti hayat?

Geçmişe gitti.

Çocukluğunda geçirdiği hastalıkları hatırladı. Mahalledeki, okuldaki arkadaşlarıyla yaptığı kavgaları, yarışları düşündü.

Kavga etmedikleri zaman bile hep bir yarışın içindeydiler.

Daha iyi, daha üstün olmanın yarışı...

Ve sonunda insan, kendiyle yarışır hale geliyordu.

İnsan, görünüşte homojen tek bir parça gibi görünse de, aslında tek değildi ki. İçinde çok farklı, çok değişik kişilikleri vardı.

İyi olanı vardı, kötü olanı vardı...

Merhametli olanı vardı, zalim olanı vardı...

Sevgi dolu olanı vardı, nefretle dolu olanı da...

Ve bu farklı kişilikler, ön plana çıkmak, yönetimi ele geçirmek için sürekli bir mücadele içindeydi.

Ve insanı kim ele geçirirse, yönetim ona geçiyordu.

Ve bu mücadele, insanın içinde asla demokratik usullerle yürümüyor, *darbe ile yönetimin el değiştirdiği de sıkça görülüyordu.*

Psikoloji derslerinde bunların bilimsel yorumlarını da görmüşlerdi zaten.

İnsan, bu yüzden kendisiyle barışık değildi.

Yanar dönerdi.

En kötü sandığın insanın bir anda *melek* kesildiği gibi, en iyi sandığın insanın da bir anda *canavar* kesilmesi az rastlanır şey değildi.

Şimdi, insanın içindeki bu mücadele sürerken, dış dünyanın farklı olması beklenemezdi tabii.

Aslan, masum ceylanı yakalayıp acımadan parçalayarak yutardı...

Karıncalar, kendilerini dünyaya getiren kraliçe analarını, *tek bir kraliçe kalana kadar* yakalayıp parçalayıp öldürür, larvalara yem ederdi...

Kediler, farelerin peşinden koşar, onları avlayıp yerdi...

Kliniğin sahibi sahtekâr Latif’in de, çiçeği burnunda Doktor Duygu’yu *lokma yapıp*, O’nu bankaların, devletin ve alacaklıların önüne atması çok da yadırganacak bir şey değildi aslında.

Hayat denilen şey bir *kâbustu* işte...

Güçlünün, zayıfı ezdiği... Yok ettiği bir *arena*...

Kimin seni ne zaman yutacağını, ‘ham yapacağını’ beklemektir hayat.

Bir başka deyişle, işkenceydi... İşkence.

Hem de büyük bir işkence.

Bu düşüncelerle, kafası karışık ve umutsuz halde, nişanlısı Dr. İrfan’a vardı.

Beraberce yine turşu dükkânına gittiler.

Duygu, her zamanki gibi *acılı* turşu suyu istedi ve *acısını bol koydurttu*.

Doktor İrfan ise değiştirmedir tercihini.

O, yine *acısız* istedi.

Duygu, olan biteni anlattı İrfan’a.

Nasıl dolandırıldığını, sırtına kalan borçları, icraları...

Anne babasını aradığında aldığı cevapları da... Ağlaya ağlaya, iç çeke çeke anlattı.

Nişanlısı dinledi... Dinledi...

Tek kelime etmedi.

“İrfan.” dedi Duygu, “söyle bana... Biz ne yapacağız şimdi? Bu beladan nasıl kurtulacağız?”

Doktor İrfan, Duygu’nun “biz” lafını duyunca irkildi.

Cevap vermek yerine, parmağındaki nişan yüzüğü niyetine bağladığı ipi çözdü.

Duygu'ya uzattı.

“Benim dertlerim bana yeter, Duygu.” dedi. “Onlarla baş etmekte zaten zorlanıyorum, kusura bakma. Dolandırıcının borçlarını seninle beraber ben de üstlenemem. Gerçekten çok üzgünüm. Allah yardımcın olsun.”

Sonra, turşu sularının parasını bile ödemedен... Çekti gitti.

7.

**GERÇEKLİK Mİ,
PARALEL EVREN Mİ?
DUYGU'NUN UYANIŞI**

Doktor Duygu, müthiş bir boşluğa düşmüştü. Liman sandığı nişanlısı da terk etmişti O’nu. Üstelik içtiği turşu suyunun parasını bile ona yıkmıştı. Ne oluyordu? Herkes neden O’na cephe alıyor, neden O’na saldırıp O’nu borçlandırıyordu?

Güvenebileceği tek bir insan bile kalmamıştı etrafında. Suçu neydi? Günahı neydi? Bu dünyaya gelmeyi kendisi istememişti ki... Annesini, babasını da o seçmemişti. Cinsiyetini bile kendisi belirlememişti. Daha doğmadan ismini bile O’na sormadan vermişlerdi.

Büyüyünce de Müslüman olduğunu söylemişlerdi. Ama Müslümanlık hakkında fazla bir şey öğretmemişlerdi. Ortaokul ve lise döneminde, dinler tarihi dersinde İslam hakkında öğrendiklerinden ibaretti tüm bilgisi. Daha fazla öğrenmesi istenmemiş, üstelik bunun *tehlikeli* olduğu söylenmişti. “*Bu irtica olabilir, çarşafa sokabilirler seni.*” demişlerdi. Bu yüzden bu tür ortamlardan, bu tür arkadaşlardan hep uzak durmuştu.

Tamam, bir Yaratıcı vardı, şüphesiz. İnsan anatomisi de bunun sarsılmaz deliliydi. Ama *neredeydi* bu Tanrı? Bu haksızlıklara, bu zulümlere neden göz yumuyordu? Neden izin veriyordu? Annesi her sıkıştığında, “*Allah var, gam yok.*” derdi. Diyordu ama sonunda kocasız kalan da O olmuştu. Babasıyla ayrılmışlardı.

“*Allah’ım, neredesin?*” dedi Doktor Duygu. “*İntiharı yasak etmişsin. ‘Verdiğim canı ancak ben alırım’ diyorsun ama... Canım çok yanıyor. Çok yalnız ve çaresizim. Sen bana gelmezsen, ben sana gelirim. Ve sana gelmek için intihardan başka yol bilmiyorum...*” Karar vermişti. Başka çıkış yolu yoktu.

Bu dünyada kalmak istemiyordu. *Anladım*, diye düşündü. Şu dolandırıcılarla dolu dünyaya veda etmeliyim. Yaratıcısına kavuşmalıydı. Doktor olmasının faydasını şimdi görecekti işte. İntihar etmek için yüksek bir yerden atlamaya da, iple kendini asmaya da gerek yoktu. Kalbi durduracak zehrin adını biliyordu.

Bir iğnelik canı vardı. Acısız, kansız... Bitecekti işte her şey. Ama intiharı sadece düşünmek bile üşüttü Duygu'yu. Kanının damarlarından çekildiğini hissetti. Nefes alıp verişleri zorlaştı. Gözleri karardı. Derin bir boşluğa düşer gibi oldu. Ve düştü.

Gözlerini açtığında, bir hastanenin acil servisindeydi. Başucunda da, yanılmıyorsa, Doktor Muhammed vardı. Tıp fakültesinden sınıf arkadaşıydı. Çok, çok samimi değillerdi ama birbirlerinden not alıp verişleri bile olmuştu zamanında.

“Muhammed... Sen misin?” diye fısıldadı Duygu. “Benim, Duygu.” dedi Muhammed. “Geçmiş olsun. Baygınlık geçirince, taksiyle seni buraya getirmişler. Ben de burada çalışıyorum işte, nöbetteyim. Seni görünce tanıdım, sahip çıktım. Tahlillerin tertemiz. Sadece tansiyonun düşmüş, o kadar.»

Muhammed, Duygu'nun yüzüne dikkatlice baktı. *“Ama betin benzin atmış. Başka bir sıkıntın mı var? Senin bir klinikte başhekim olduğunu duymuştum. Üstelik çok iyi maaşın da varmış...”*

Duygu, bir an duraksadı. *“Yoksa intihar ettim de burası ahiret mi?”* diye düşündü. Ahiret, tıpkı dünya hayatı gibi miydi? Orası, dünyanın *paralel dünyası* mıydı yoksa?

Bir yerde okumuştı. *Paralel evrenler* ile ilgili bir yazıydı bu... Çoklu evrenler... Çoklu kâinatlar... Birbirinden farklı gözlemlenebilir evrenlerin hipotezsel toplamıydı. Teleskop ile gözlemlenebilen bilinen evren, yaklaşık 93 milyar ışık yılı genişliğindeydi. Ancak bu evren, farazi çoklu evrenin sadece çok küçük bir kısmına tekabül ediyordu...

Çoklu evren, sonlu veya sonsuz sayıda var olabilecek muhtemel evrenlerin hipotezsel bütünüdür. Bu evrenler; var olan her şeyi, tüm mekânı, zamanı, maddeyi ve enerjiyi kapsar. Aynı zamanda fizik kanunları ve fiziksel değişimleri de içine alır. Bu yüzden bu evrenlere *alternatif evrenler* ya da *paralel evrenler* denir.

Çoklu evren kavramı, başlıca **kozmooloji, kuantum mekaniği ve felsefede** ele alınır. Bilinen, gözlemlenebilir evrenin potansiyel farklı sürümleri ve dolayısıyla geçmiş ve gelecekteki farklı tarihçeleri bu kavramla açıklanmaya çalışılır. Bir sınıflandırmaya göre, çoklu evreni meydana getiren evrenler birbirine bağlı olup belirli fizik ve matematik kurallarıyla tanımlanmış bir sistemin parçasıdır. Bu modele göre, evrenlerin ortak bir kökeni olduğu ve birbirleriyle ilişkide oldukları varsayılır.

Tayfin diğer ucunda ise tamamen ayrı bir model bulunur. Bu modele göre, tüm muhtemel dünyalar aynı anda ve eşit bir gerçeklik düzeyinde var olmaktadır. *Model realizm* olarak bilinen bu görüş, ilk olarak 1970'lerde felsefede ortaya çıkmıştır. 1990'larda ise fizikçiler ve matematikçiler, bilinen evrenin matematiksel bir sistemle açıklanabileceğini ve matematiksel sistemlerdeki tüm sınıfların eşit düzeyde gerçek olduğu hipotezini ortaya atmışlardır.

Bu teorilere göre, birbirinden ayrı olan bu evrenler *paralel evrenler* veya *ruhani âlemler* olarak da tanımlanmıştır. Bazılarına göre, bu evrenler bilinen evrenle bağlantılıdır ve onunla ilişkilidir. Ancak bu bağlantının nasıl gerçekleştiği konusunda kesin bir açıklama yoktur.

Duygu, zihninden geçen bu düşüncelerle daha da derin bir boşluğa sürüklendi. İçinde bulunduğu gerçekliğin sınırlarını sorgulamaya başlamıştı.

Gözlerini, Doktor Muhammed’e dikti.

“*Muhammed*” dedi, sesi titreyerek. “*Ne olur bana doğru söyle. Burası... Şu an bulunduğumuz yer... Bildiğimiz dünya mı? Yoksa biz paralel bir evrende miyiz?*”

8.
GERÇEKLİK Mİ, PARALEL
EVREN Mİ?
DUYGU’NUN UYANIŞI

“*E*vet ya, burası paralel dünya, Duygu. Hatıraların kaydedilip biriktirildiği bir dünya burası. Ayrıca bu gece Miraç gecesi.”

“Kandil... Peygamber Efendimiz’in (s.a.v.) Allah’la buluşup görüştüğü gece.” dedi Doktor Muhammed. Sonra gözlerini kısarak Duygu’ya baktı. “Sen gerçekten iyi misin, kızım? Aklın pek başında değil gibi konuşuyorsun. Garip garip şeyler söylüyorsun. Başını bir yere mi çarptın yoksa? Dur, bir kontrol edeyim.”

Doktor Muhammed, Duygu’nun başını elleriyle yokladı. Bir şişlik ya da kanama aradı ama bulamadı.

“Odan var mı, Muhammed?” dedi Duygu. “Oraya geçsek, orada konuşsak olur mu?”

“Tabii ki.” dedi Doktor Muhammed. Duygu’nun kalkmasına yardım etti. Beraberce nöbetçi doktor odasına geçtiler. Muhammed iki kahve söyledi, dolaptan çifte kavrulmuş lokum çıkardı ve kahvelerin yanına koydu.

“Olan ve olmayanda hayır vardır.” dedi Muhammed. “Ve ne olduysa, hiç şüpheden olmasın, güzel olmuştur. Yapıp yapmadıklarınla ilgili şimdi sorumluluk alma zamanı. Biliyorum ki senin buraya baygın olarak gelmen tesadüf değil. Benim de burada olmam tesadüf değil. Aslında bu saatte nöbetim yoktu biliyor musun? Diğer doktorun ricası üzerine buradayım. Hadi anlat bana. Belli ki bana bir görev düşüyor.”

Duygu şaşkındı. Bu Muhammed ne söylüyordu Allah aşkına? Tesadüf yokmuş... Tesadüf yoksa ne vardı peki?

Her şey tesadüf değil miydi? Üstelik bunu söyleyen bir doktor, bir bilim insanıydı. *Her şey ama her şey tesadüfler üzerine kurulu değil mi?* diye düşündü. Bu dünyada yaşanan olayların büyük bir kısmı tamamen rastlantılar sonucu gelişiyor muydu?

İnsanın bu tesadüflerden kendine bir rol biçmesi, bir görev çıkarması güzel bir şeydi elbette. Kişiyi özel ve önemli hissettirirdi. Ama sonuçta bu bir yanılsamaydı. *Sanal bir tatmin...*

Oysa Duygu, gerçekten yanmış ve bitmişti. Ne sığınacak bir limanı kalmıştı ne de dertleşecek bir dostu.

“Dost istersen Allah yeter.” dermiş Mevlânâ. Ölümü de Şeb-i Arûs, yani düğün gecesi olarak görürmüş. *“İntihar edince göreceğim bakalım... Düğün gecesi mi yoksa yokluk gecesi mi?”* diye geçirdi içinden.

Sonra, gözlerini Muhammed’e dikti. *“Muhammed, bana söyler misin? Ölüm, düğün gecesi midir? Ölüm gerçekten o kadar güzel midir yani? İnsanın miracının adı ölüm müdür?”*

Muhammed, kaşlarını çatıp iç geçirdi. *“Duygu, senin psikolojin bozulmuş, kızım.”* dedi. *“Dur, sana önce bir sakinleştirici, gevşetici iğne yapayım, sonra konuşuruz.”*

Ve Duygu’nun cevap vermesini bile beklemeden iğneyi yaptı.

“Hadi kızım, anlat şimdi istersen. Başına ne geldi? Derdin ne?” dedi. *“Unutma ki Allah ne kadar dert verdiyse, o kadar da derman vermiştir.”*

Duygu gözlerini kapattı. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaşça fısıldadı:

“Gerçekten Allah diye bir şey var mı, Muhammed?”

Muhammed derin bir nefes aldı. Duygu devam etti:

“Evet, müthiş bir düzen var. Ve bu düzen, onun varlığının en büyük delili. Ama neden bu kadar zulme, bu kadar dolandırıcıya göz yumuyor? Neden izin veriyor onlara?”

“Bu zalimler, bu belalar, bu acılar neden var? Neden bazı insanlar doğuştan acıyla yoğruluyor? Onların günahı ne? Benim annem ve babam neden birbirini sevmemiş? Ve ben neden onların çocuğu olmuşum? Sürekli kavgalı bir ortamda neden büyümek zorundaydım?”

“Belli ki Allah, kötülükte insanı özgür bırakmış.” diye devam etti. *“Ama bana sakın ‘imtihan’ falan deme ha! Ben kobay mıyım ya? Ne imtihanı? Neden beni imtihan etsin?”*

Duygu’nun sesi titriyordu artık. Öfkesi büyüyordu.

“Deney hayvanı mıyım ben?” diye sordu hışımla. *“Ha, o da ayrı mesele. O hayvanları deney hayvanı yapan insanlar, onlara zulmederken de aynı şeyi düşünüyor. Hayır, hayır... Bu dünya, kötülerin dünyası.»*

Bir an duraksadı, sonra gözleri aniden büyüdü.

“Bak, galiba Mevlânâ’nın neden ölüm gecesine Şeb-i Arûs, düğün gecesini buldum!” dedi heyecanla.

“Tabii ya... Bu kötü dünyadan ayrılmak... Ölmek... Tabii ki düğün gecesidir, mutluluktur! Acıların son bulmasıdır çünkü...”

“Vay be, ne güzel tespit etmiş ve ifade etmiş Mevlânâ!” diye düşündü Duygu.

İnsanlar bu söze derin anlamlar, manevi boyutlar

yüklüyordu. Oysa çıplak gerçek buydu işte. Ölüm, kurtuluşun ta kendisiydi. Dünya dertlerinin sona ermesiydi. Acıların bitmesiydi.

“Anladın mı, Muhammed?” diye sordu.

Muhammed sakince gülümsedi. “*Tabii ki anladım, Duygu. Lakin sen şu an kalp gözüne miyop bir gözlük takmışsın. Sadece kötülükleri görebiliyorsun. Güzelliklerin farkında değilsin.*”

Sonra derin bir nefes aldı. “*Bu yüzden de cehennemi yaşıyorsun. Önce, şu mübarek Miraç gecesinin hürmetine, şu miyop gözlüğünü bir çıkar istersen. Bak, şu çifte kavrulmuş lokumu ağzına at bir kere. Tatlansın ağzın.*”

Tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Muhammed, ekranına kısa bir göz attı ve gülümseyerek Duygu’ya döndü.

“*Bir de bak, benim avukatımdan bir mesaj geldi şu an. Sana onu okuyayım.*”

Duygu başını iki yana salladı. “*Okuma Allah aşkına, okuma. Masal dinleyecek hâlim yok benim.*”

“*Ama bu mesaj aklına hitap ediyor.*” dedi Muhammed. “*Ölmeden ölmenin yolunu gösteriyor. Belki de ölmeden, ölümün gerçek yüzünü tanırız. Ne dersin?*”

Duygu derin bir iç çekti. “*Zaten nasihatinde güneş var. Güneş konuşuyor. Hızır olduğu başından belli. Güneş nasihatimiş... Hadi, oku bakayım. Ne saçmalamış bu senin avukatın?*”

Muhammed telefonu eline aldı ve okumaya başladı:

“*Güneş nasihati...*

Hadi gelin, hepinizi aynı anda misafir edeyim. Korkmayın, yanmayacaksınız. Aksine, aydınlanacaksınız. Size gönderdiğim ışına, ışın bineğine tek tek bininiz. Aklınızla, hayalinizle değil, bilginizle bininiz. Göz açıp kapama süresinde, nefeslenme süresinde bana kavuştunuz. Selam size, hoş geldiniz.”

Duygu kaşlarını çattı, dikkat kesildi. Muhammed devam etti:

“Top sizin, meydan sizin, şevkân sizin. Seyredin, dinleyin, akledin zamansızlığı. Bakın, dünyanızda, bedenlerinizin bulunduğu mavi gezegende... Aynı anda tüm zamanlar, tüm mevsimler bir arada yaşanmakta.”

“Aynı anda hem sabah, hem öğle, hem ikindi... Hem akşam, hem yatsı ezanları duyulmakta. Hadi bakalım, söyleyin şimdi. Burada, Güneş’te, hangi vaktin namazını kılacaksınız?”

**9.HAKİKATİ GÖRMEK:
GÜNEŞ
NE DOĞAR NE BATAR**

“*B*unasihat, ölmeden ölmenin yolunu gösteriyor.”
 demiştin Muhammed. Benim kafam bulanık
 ve karışık. Tam olarak anlamadım bunu. Açıklar mısın
 lütfen?”

Muhammed başını salladı. “*Tabii, anladığım kadarını
 söyleyeyim. Ölüm, bu dünyadan ayrılmak değil mi,
 Duygu?*”

“Evet,” dedi Duygu.

“*Güneş, insanı aklıyla bu dünyadan ayrılıp ona
 götürüyor. Güneş ışınları binek olarak kullanıldığından,
 oraya varış süresi sekiz dakika. Ama biz, aklımızla ve
 bilimle gittiğimiz için bedenimizi dünyada bırakıyoruz.
 Böylece Güneş’te yanmıyoruz. Ancak parlaklığından,
 nurundan aydınlanıyoruz.*”

Duygu kaşlarını çatı. “*Nasıl yani?*”

“*Dünyaya bakarak, tabii.*” dedi Muhammed. “*Gü-
 neş’ten dünyaya bakınca, dünya ve kâinatın minikliğini,
 hiçliğini, değersizliğini anladığımız gibi... Bir de zaman
 dediğimiz kavramın Güneş’te olmadığını görüyoruz.*”

Muhammed sözlerine devam etti:

“*Nitekim Güneş’ten baktığımızda, Dünya’da aynı
 anda bütün zamanların bir arada yaşandığını fark
 ediyoruz. Dünya, kendi eksenini etrafında döndüğü için,
 aynı anda bir yerde sabah olurken, başka bir yerde
 akşam, bir başka yerde öğle, ikindi veya yatsı yaşanıyor.
 Yani, dünyada aynı anda hem sabah, hem öğle, hem
 ikindi, hem akşam, hem de yatsı ezanları okunuyor.*”

“Güneş’in doğması ve batması diye bir şey yok aslında,” diye devam etti. “Bu tamamen dünyada yaşayanların bir algısı. Güneş ne doğuyor ne de batıyor. İşte bunu fark etmek, ölmeden ölmek demektir, Duygu.”

Duygu derin bir nefes aldı.

“Ölmeden ölmek... Hakikatin farkına varmaktır.” dedi Muhammed. “Ölüm diye bir şeyin olmadığını idrak etmektir. Nasıl ki Güneş doğup batmıyor ve bu bir hakikatse, aynen öyle de ölüm diye bir şey yoktur. Bu da bir hakikattir.”

“Yani, kötülük ve zulüm de yok mu diyorsun?” dedi Duygu kaşlarını kaldırarak.

“Aynen öyle.” dedi Muhammed. “Kötülük ve zulüm diye bir şey yoktur. Ama kötü bakan, kötü gören, miyop gözlüklü insanlar vardır. Bu insanlar, gözlerini hakikate ve bilime kapattıkları için, kendi oluşturdıkları sanal cehennemlerinde yanar dururlar.”

Duygu başını iki yana salladı. “Dur, dur Muhammed! Beynimi yaktın. Kısa devre yaşıyorum. Bunları birden verme bana, lütfen tek tek gidelim.”

Muhammed gülümsedi. “Peki Duygu, tek tek gidelim.”

“Şimdi... Güneş ne doğar ne de batar, dedin. Bu hem doğru hem yanlış... Güneş’ten baktığımızda doğru, çünkü Güneş’in ne battığı var ne doğduğu. Ama dünyadan baktığımızda Güneş hem doğuyor hem de batıyor. Bu da doğru. Yani, hakikatin tek bir yüzü yok. Nereden baktığın önemli. Doğru mu anladım Muhammed?”

Muhammed başını onaylarcasına salladı. “Çok doğru anladın, Duygu. Zaten senin zeki bir kız olduğunu biliyordum.”

Duygu gözlerini devirdi. *“Benimle dalga geçme!”*

Muhammed güldü. *“Dalga geçmiyorum Duygu. Hatta senin soruların beni de aydınlattı, düşüncemi netleştirdi.”*

Bir an duraksadı, sonra devam etti:

“Ve şimdi bunu fark etmek... Yani, Güneş doğup batmadığı hâlde, aynı zamanda doğup battığını da anlamak... İşte bu, ölmeden ölmek oluyor, öyle mi?”

Muhammed derin bir nefes aldı. *“Sanırım öyle, Duygu.”*

“Yani, kötülük var ama aynı zamanda kötülük iyidir mi diyorsun? Anladığım doğru mu?” dedi Duygu.

Muhammed başını salladı. *“Aynen öyle. Nereden baktığın önemli. Güneş’ten bakarsan kötülük yok. Dünyadan bakarsan kötülük var.”*

Muhammed gözlerini hafifçe kıstı. *“İşte, zıt şeyleri bir arada bulundurma sanatı yalnızca Allah’a mahsustur, Duygu. Tıpkı H₂O, yani suyun formülü gibi. Baksana... Allah, iki yanıcı hidrojen atomu ile yakıcı oksijeni birleştirip hayatın kaynağı suyu oluşturuyor.”*

“Bir dakika, bir dakika!” dedi Duygu, heyecanla. *“Barutla ateşi bir araya getirip yağmuru, rahmeti, bereketi oluşturuyor Allah. Bu örnek de harika, Muhammed!”*

Derin bir nefes aldı, gözleri parlıyordu.

“Muhammed, gözümü açtın sen. Miyop gözlüğümü attın sen. Bana ne büyüklük yaptığının farkında değilsin. Bu müthiş bir şey!”

Sonra kendi kendine mırıldandı:

“Allah, tıpkı suyun formülü gibi, kötülüklerle benim gibi cahilleri bir araya getirerek bir dönüşüm yaratıyor. Rahmet, güzellikler oluşturuyor. Gerçi bunu nasıl yaptığını tam fark etmedim henüz ama mantığıma çok oturdu.”

Muhammed tebessümle onu izliyordu. Duygu düşüncelerini topladı ve devam etti:

“Bir araya geldiklerinde birbirlerini yakıp kül eden ateşle barutu, Allah bir araya getirince su oluşuyor, hayat oluşuyor. Bu yüzden yanıcı hidrojen de güzel ve gerekli, yakıcı oksijen de güzel ve gerekli. Bütün mesele, onları kimin bir araya getireceği meselesi.”

Ayağa kalktı, odada birkaç adım attı.

“İnsanlar zıt şeyleri bir araya getirince bomba oluyor.” dedi kendi kendine. *“Ama Allah bir araya getirince su, yağmur, kar, bulutlar oluşuyor.”*

Sonra durdu, derin bir nefes aldı ve gözlerini Muhammed’e çevirdi.

“Hatamı anladım şimdi, fark ettim. Ben yanlış insanlarla bir araya gelmişim. Yanlış insanlarla alışveriş yapmışım. Ve bu yüzden bomba olup patlamışım.”

Birkaç saniye sessizlik oldu.

“Oysa doğru insanlarla, daha doğrusu Rabbimle, Yaraticımla alışveriş yapsaydım, su oluşurdu. Güzellik oluşurdu. Kötülükler rahmete dönüşürdü.”

Gözleri doldu, ama bu sefer hüznün değil, aydınlanmanın gözyaşlarıydı.

“Güneş ne doğuyor ne batıyor. Fakat aynı zamanda hem doğuyor hem batıyor. İkisi de doğru... ‘Ölmeden ölünüz’ ha? Evet, ölmeden ölünebiliyormuş.”

Doktor Duygu aniden yerinden kalktı. Bir adım attı, sonra bir adım daha...

Ve Muhammed'e sıkı sıkı sarıldı.

“Seni seviyorum, Muhammed'im!” dedi.

10.

**İNTİHARIN EŞİĞİNDEN
GÜNEŞ'İN AYDINLIĞINA**

Doktor Muhammed, şaşkıındı. Doktor Duygu'nun tepkisini beklemiyordu.

Ama farkındaydı...

Bu sarılmanın, bu sevgi gösterisinin cinsellikle hiçbir ilgisi yoktu. Duygu, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) öğretisine sarılmıştı. Ve O'nu sevdiğini söylemişti sadece.

Tabii, Doktor Muhammed'in, Duygu'nun **intihar kararından** haberi yoktu.

Neye vesile olduğunu bilmiyordu.

Farkında olmadan, Duygu'yu **Azrail'in elinden almıştı.**

Anlattıkları, Duygu'nun karanlık düşüncelerini aydınlatmıştı.

"Duygu, *sakin ol.*" dedi Muhammed yumuşak bir sesle.

Duygu, Muhammed'i bıraktı.

"Çok özür dilerim, Muhammed. Gerçekten çok özür dilerim. Ama duygularıma hâkim olamadım. Öyle şeyler anlattın ki... Ufkum açıldı."

Gözleri dolmuştu.

"Hakikat göründü bana. Rabbimi görür gibi oldum. Meğer o benimle hep berabermiş... Hiç terk etmemiş beni."

Duygu, derin bir nefes aldı.

"Annemin sözünün anlamını da şimdi kavradım.

‘Allah var, gam yok.’ Yani, Allah’ı fark edene gam yok. Allah’ı olanda, bitende görene gam yok.”

Muhammed sessizce onu dinliyordu.

“Güneş’e akıyla gidip Dünya’yı oradan seyredene ve oradan değerlendirme yapana gam yok.” diye devam etti Duygu. “Çünkü hakikat, Güneş’ten görünüyor. Dünya’da kaldığın sürece, Güneş’in doğduğunu, battığını, yaktığını zannedersin.”

Sonra başını kaldırıp Muhammed’e baktı.

“Ama benim çok sorularım var, Muhammed. Çok sorularım var. Beni bu avukat arkadaşına götürmelisin. Gerçekten avukat mı bunları yazan?”

Muhammed gülümsedi.

“He ya, avukat. Epey de kitabı var. Hatta sen de onu tanıyorsun.”

Duygu kaşlarını çatı.

“Olamaz. Tanıdık bir avukatım yok benim.”

*“Liseden tanıyorsun, kızım. **Edebiyat üç** kitabından hatırlasana. Yazarların arasında o da vardı. Hem de Cengiz Aytmatov’dan önce.”*

Duygu düşünmeye başladı.

“Kimi zaman üniversite sınavlarında bile soruları çıkıyordu.” diye ekledi Muhammed.

“Adı neydi?” diye sordu Duygu, merakla.

“Abdurrahim Dede.”

Duygu, kaşlarını çatı.

“Hatırlayamadım. Ama öyle çok bilinen biri değil herhâlde.”

Tam o sırada Muhammed'in telefonu titredi.

“Bak, yeni Güneş nasihatleri geldi avukatımdan. Okur musun?”

“Tabii ki.” dedi Duygu.

Muhammed, mesajı açtı ve okumaya başladı:

“GÜNEŞ NASİHATİ: Bastığın yere iyi bak. Rahmet, gökten değil, yerden gelir. Eşele biraz toprağı, köklerine bak. Zemzemin fışkırdığını göreceksin. Korkma, kana kana iç. Yerden çıkan suyun sel olma ihtimali yok. Bütünüyle şifadır o, rahmettir. Bastığın yere iyi bak. Bastığın yere sahip çık.”

Duygu, gözlerini Muhammed'e dikti.

“Sana hakikati anlatmalıyım, Muhammed.” dedi, sesi titreyerek.

“Anlatmalıyım.”

Muhammed, gözlerini hafifçe kıstı.

“Ya hastaların?” diye sordu.

“Tek nöbetçi ben değilim. İhtiyaç olursa çağırırlar beni. Beraber bakarız o zaman da.” dedi Muhammed.
“Anlat sen hele.”

Duygu derin bir nefes aldı.

“Ben... intihar etmeye karar vermiştim, Muhammed.” dedi.

Muhammed'in yüzü ciddileşti.

“Allah'a sitem ettim. Beni bir başıma, yığınla borcun içinde bıraktı, borçlu olmadığım hâlde. Annem, babam sahip çıkmadı, sırt çevirdiler. Tanırsın nişanlımı da... O da borçlarımı duyunca, nişanı attı gitti.”

Sesi titredi, gözleri doldu.

“Boşluğa düştüm. Hiçbir ümidim kalmamıştı dünyadan. Rabbime ölüm vasıtasıyla kavuşmak istedim. O bana gelmeyince, ben O’na gideyim dedim.”

Başını önüne eğdi.

“Ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum. Gözlerim birden karardı. Sonra... Gözlerimi açtığımda seni gördüm. Gerisini biliyorsun işte. Paralel evrende sandım kendimi.
“

“Ne borcu, Duygu? Senin ne borcun olabilir ki?”
diye sordu Muhammed, şaşkınlıkla.

Duygu başını eğdi. *“Benim borcum değil, Muhammed... Dolandırıldım.”*

Muhammed dikkat kesildi. Duygu derin bir nefes aldı ve devam etti:

“Sorumlu müdür ve başhekim olarak çalışmaya başladığım kliniğin sahibi, şirketi benim üstüme yapmış. Üstelik verdiğim vekâletle bankalardan yüklü miktarda krediler çekmiş. Piyasadan da mallar almış.”

Bir an duraksadı, sesi titriyordu.

“Ben sadece 5000 TL.’den üç maaş alabildim. Ama şu an sırtımda milyonlarca borç var. Adam da yok ortalarda. Kayıp. Herkes benim peşimde...”

Muhammed, Duygu’nun yüzüne uzun uzun baktı. Sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi ve iç geçirdi.

“Şimdi anladım.” dedi kendi kendine. *“Allah, seni bana değil, seni avukatıma götürüyim diye göndermiş.”*

Duygu, şaşkınlıkla ona döndü.

“Ne demek istiyorsun, Muhammed?”

Muhammed gülümsedi. *“Biliyor musun, bu avukatın en önemli özelliği nedir?”*

“Güneş nasihatleri mi?” diye sordu Duygu.

“Bilemedin.” dedi Muhammed. *“Onun en önemli özelliği, damdan düşmüş bir avukat olması. Hatta bu isimde bir kitabı da var: Damdan Düşen Avukat.”*

Duygu kaşlarını çattı. *“Ne demek şimdi bu?”*

“Yani, o da senin gibi dolandırılmış.” dedi Muhammed. *“Hem de bir hastane ile ilgili. Senin anlayacağın, tam sana göre bir adam. Damdan düşen, damdan düşeni anlar şüphesiz.”*

Tam o anda telefonuna bir mesaj geldi. Muhammed hızla göz gezdirdi ve gülümsedi.

“Bak, bir Güneş nasihati daha geldi şimdi. Okuyorum.”

Derin bir nefes aldı ve yavaşça okumaya başladı:

“Miraç, Yaratıcı ile kulun buluşması, sohbet etmesidir. Şah damarınızdan daha yakın olan ve ev olarak da kalbinizi belleyen Yaratıcı’nın sesine kulak verin. Habibini yanına çağırmış, misafir ederken, O size misafir olmuş. Ağırlamakta kusur etmeyin.”

Duygu, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde Muhammed’e baktı.

“Ne olur, Muhammed... Gecikmeyelim. Şu avukata götür beni.”

11.
BEDEN ARABASINI
DOĞRU KULLANMAK:
HAYAT VE ÖLÜM
ÜZERİNE BİR DERS

Doktor Muhammed, Doktor Duygu'yu bana getirdi.

Her ikisi de karşımda duruyordu. Tanışma faslından sonra, Doktor Duygu bir şey demek üzere ağzını açtı ama ona fırsat vermedim.

“Bizim ofiste bir geleneğimiz var, kızım.” dedim. “Konuşmaya başlamadan önce her gelenden bir sayı söylemesini istiyorum. Hadi bakalım, 15 ile 650 arasında bir sayı söyle bana.”

Duygu kısa bir an düşündü, sonra *“322 aklıma geldi”* dedi.

Varla Yokun Hikâyesi kitabını aldım, 322. sayfayı açtım. Bağlı olduğu hikâye *Hayat Dersiydi*.

Başladım okumaya:

*“53 yaşındaki kardeşim, beyin kanaması nedeniyle hastaneye kaldırıldığında, kızı Fatma aramıştı beni. Bilincini kaybetmeden önce istifra etmiş. Midesinden 26 tane hap çıkmış. Uyku problemi vardı kardeşimin. Yıllardır psikolojik tedavi görüyor, ilaçlar kullanıyordu.

Genç olduğu için hemen ameliyata aldılar. Fakat vade dolmuş, süre bitmişti. 15 gün yoğun bakımda kaldı. Sonra morga, ardından kabristana gitti. Yaşı daha 53'tü.

Aynı günlerde, 77 yaşındaki annem de hasta olmuştu. Kan tahlilinde şekeri 224 çıkmasına rağmen, herhangi bir şeker tedavisi görmediğini söylemiş doktora. O da anneme depo kortizon iğnesi yapmış, eve göndermiş.

Babam, üç gün boyunca o iğneyi yapmış anneme. Ancak iğnenin içeriğindeki kortizon, annemdeki mantar enfeksiyonunu azdırmış. Mantarlar beyin zarını ele geçirmiş. Önce bir gözü kapanmış, sonra hastaneye kaldırmışız. Doktorlar hiç ümit vermemiş. Bu yüzden kardeşimin ölümünü ona söylemedik.

Ama kader... Kardeşimden 10 gün sonra, annem de aynı hastanede, aynı yoğun bakım servisinde ruhunu teslim etti.

Kardeşim, anneme sık sık şöyle derdi:

“Anneciğim, biz seninle beraber öleceğiz. Kabirlerimiz yan yana olacak.”

Demek ki duası kabul olmuştu. Annemi, kardeşimin yanına defnettik.

Salih Dede: ‘53’ evlat, Ayşe Dede: ‘77’ ana...

Hikâyeyi okuduktan sonra derin bir nefes aldım.

Hatıralarım canlandı. Yunanistan, İskeçe’deki kabristanı hatırladım. İlginçtir ki orada da yan yana iki mezarın baş taşlarında aynı isimler vardı: *Salih Dede ve Ayşe Dede*. Dedem ve babaannem...

Şimdi babam ‘88’ yaşında.

Dinç ve sağlıklı.

Kamyonun tepesine tırmanıp ağaç dallarını buduyor. Çeşmesinin bakımını, temizliğini yapıyor. Sebze, meyve yetiştiriyor. Ha bire ekşi dut şırası yapıp çevresindekilere dağıtıyor.

Rabbim, diyorum.

Bu iş sıralı olmadı.

Takdirine diyecek yok ama düşünmeden edemiyorum.

Acaba bu takdirde bizim de payımız var mı?

Sonra biraz kafa yordum bu konu üzerine.

Mesela, iki insan birebir aynı model araba alsın...

Biri arabasını talimatlara uygun kullansa... Yağını, suyunu, bakımını, temizliğini aksatmasa...

Diğeri ise arabasını hor kullansa, bakımı, temizliği hak getire olsa...

50 sene sonra ne olur?

Bakımlı araba antika olup hâlâ sapasağlam kalırken, bakımsız olan hurdaya ayrılmaz mı?

Sonra babama bir daha baktım.

Maşallah...

Kendisine emanet edilen beden arabasını gözü gibi korumuş.

Özenle bakmış.

Hayatında içki, sigara bilmemiş.

Kilosu hep ideal kalmış.

Yemekleri ölçülü, günleri hep dolu olmuş.

Boş vakti hiç olmamış zaten...

Babam hep çalışır. Ya bahçeyle uğraşır, ya Kur'an okur ya da talebelerine Kur'an öğretir. Boş vakti neredeyse hiç yoktur.

Sonra kardeşimi düşündüm. O, kendisine emanet edilen *beden arabasını* hor kullanmıştı. Bakımı da,

görümü de eksikti. Talimatlara aykırı kullanımı öyle fazlaydı ki... Ciğerlerini oksijen yerine dumanla çalıştırmayı seviyordu mesela.

“*Sigarayı ben bırakmam, ancak o beni bırakabilir.*” diyordu.

Xanax hapları kullanıyordu ayrıca. Annem, o hapları ondan saklamak için uğraşıp duruyordu.

Anacığımı düşündüm sonra. Astım hastasıydı ama yine de iyiydi. Doktorun verdiği kortizon ona şifa getirmemişti. Aksine, ecelini çağırmıştı.

Yani bir *kaza* olmuştu. Ve o kazada *beden arabası* artık çalışmaz hâle gelmişti.

Evet, *anladım, Rabbim* dedim. Sen, ömrümüzü bize verdiğin beden arabasını kullanma şeklimize göre tayin ediyorsun. *Kaza* durumları hariç... Ama belki de kazanın oluşmasında da payımız var. Az ya da çok... Mutlaka bir katkımız oluyordur kazalarda da. Çünkü sonuç olarak, ömrümüz Yaratıcımız tarafından belirleniyor. Ve bedenimizi kullanma şeklimiz de bunda etkili oluyor. Yani bizim de bu işte büyük payımız bulunuyor.

Babamla, kardeşimin cenazesine gidiyorduk.

Vefat haberini babama söylemeye cesaret edememiştim. Ama kardeşimin evine varınca, kalabalığı, ağlamaktan şişmiş gözleri görünce anladı tabii.

Hiçbir tepki vermedi. Sessizce bahçeye gitti ve çapayı aldı eline.

Ne yapmaya çalışıyordu?

Aklını mı kaçırdı diye düşündüm. Ama o, bahçede duran, bakımı ihmal edilmiş, çapalanmamış güllerin diplerini çapaladı. Uzun uzun temizledi.

Merakla izlediğimi görünce başını hafifçe kaldırdı ve sakince, “*Bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur.*” dedi.

Az sonra kardeşimin cenazesi geldi. Helallik verildi. Defin tamamlandı. Babam, dönüşte hastanede yatan anneme gitmek istediğini söyledi. Arabada dört kişiydik. Arka koltukta iki torunum vardı. Ön koltukta ise babam oturuyordu. Hafifçe arkasına döndü ve hiçbir şey olmamış gibi çocuklara sordu:

“*Hadi bakalım çocuklar, nerede kalmıştık?*”

Torunum, “*İzâ câe nasrullâh*” dedi.

Ve babam, hastaneye varana kadar çocuklara Kur’an’dan sure ezberletti.

12.

**GÜNEŞ NE DOĞUYOR
NE BATIYOR, AMA HEM
DOĞUYOR
HEM DE BATIYOR**

“*E*vet kızım, senin hikâyesi dinledik. Bize harika bir hayat dersi verdi.”

“Ama nasıl olur, avukatım? Şoktayım!” dedi Doktor Duygu.

“Ruhuma iyi gelecek böyle bir hikâyenin denk gelmesi tesadüf olabilir mi?”

Avukat, hafifçe gülümsedi. “Tesadüf değil kızım, tesadüf değil. Sen o rakamı söylemedin ki.”

Duygu itiraz etti. “Yok, ben söyledim!”

“Yanılıyorsun kızım.” dedi avukat. “Kimin söylediğini hadi gel beraber bulalım.”

Bir an durdu, sonra elindeki kitabı göstererek sordu:

“Bana söyler misin? 650 sayfalık bu kitabı daha önce hiç gördün mü?”

“Hayır, görmedim.”

“İçindeki hikâyeleri biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Peki, bu rakamı sen kafandan attın, rastgele söyledin. Doğru mu?”

“Evet.”

Avukat, gözlerini Duygu’ya dikerek sordu:

“Beynini hiç gördün mü sen?”

“Hayır, ama insan beynini çok gördüm kadavralarda.”

“Beynini kafatasına sen mi koydun?”

“Hayır.”

“O zaman gövdenin üzerindeki bu baş kimin, kızım?”

“Tabii ki benim.” dedi Duygu, şaşkınlıkla.

“Ne anlatmak istediğinizi anlamadım avukat bey, kusura bakmayın.” diye ekledi.

Avukat başını salladı.

“Peki, o zaman şöyle anlatayım.” dedi.

*)Bir okulda bir öğrenci parmak kaldırır ve öğretmenden sınıftan çıkmak için izin ister. Sebep olarak da başının çok ağrıdığını söyler. Öğretmen, ‘Kimin başı ağrıyor, oğlum?’ diye sorar.

Öğrenci cevap verir: ‘Benim başım ağrıyor, öğretmenim.’

Öğretmen tekrar sorar: ‘Bu baş senin mi, oğlum?’

‘Evet, öğretmenim.’

Öğretmen gülümseyerek der ki: ‘O zaman başına söyle, ağrımazın.’

Öğrenci şaşkınlıkla cevap verir: ‘Söylüyorum öğretmenim ama başım dinlemiyor ki!’

Bunun üzerine öğretmen şu cevabı verir: ‘O zaman, o baş senin değil demektir, oğlum.’

Duygu bir an düşündü. Sonra gözleri büyüdü.

“Anladım!” dedi heyecanla.

“Bu baş benim değil... Dolayısıyla o rakamı da ben söylemedim. 322 sayısını, başımın gerçek sahibi söyledi bana. Çünkü O, bu kitabın içinde yazılan her şeyi biliyor. Ve bana iyi gelecek hikâyeyi O seçti. Size de O okuttu.

Böylece mesajını ilettiler bana. Rabbim konuştu benimle yani!”

Avukat başını salladı, tebessüm etti.

“Vay... Maşallah kızıma!” dedi.

“İnsanın beynine sahip olması işte bu. Düşünmeye başlayınca düğümler nasıl da çözülüyor, değil mi?”

Duygu, gözleri parlayan bir ifadeyle başını salladı.

“İnanılmazsınız, avukatım. Dinlediğim bu hikâyede her şeyin cevabı var. Size sormayı düşündüğüm pek çok sorunun cevabını aldım. En önemlisi de hayatın anlamını ve amacını kavradım!”

Avukat kahkaha attı.

“Çok iyi, kızım ya! Ben henüz hayatın anlamını ve amacını kavramış değilim. Demek ki senden öğrenecektim!”

Sonra derin bir nefes alıp ekledi:

* “Bak, Allah senin vasıtanla bana bunu öğretecek demek ki. Şu dünya ne güzel bir okul, değil mi? Rabbimin okulu... Hepimiz dünya denilen şu güzel okulda O’nun öğrencileriyiz. Öğretmenimiz de bizzat O.

Sebepler vasıtasıyla derslerini veriyor. Beni sana, seni bana hoca yapıyor. Meydana gelen olayları hoca yapıyor. Sürekli her yerde var ama görünmüyor. Adeta bizimle oyun oynuyor, cilveleşiyor.

Bir görünüyor, bir kayboluyor. Sürekli bir heyecan, sürekli bir hareket, sürekli bir beyin jimnastiği...”

Avukat gözlerini kısarak Duygu’ya baktı.

“Bak, bu konuda yazdığım iki güzel Güneş nasihatim var.” dedi ve okumaya başladı:

Güneş Nasihati

”Cilveleşin. Hakikatle cilveleşin. Benim denizle, denizin yüzeyinde cilveleştiğim gibi cilveleşin. Parlak yüzeylerle oynadığım gibi oynayın siz de.

Siz oynamasanız da hakikat oynar, cilveleşir sizinle. Ele geçirir gibi olursunuz, bakarsınız kaybolmuş...”

“Adına ne dersiniz bilmem. Saklambaç mı? Körebe mi? Yoksa tecelli mi?”

“Cilveleşin, durmayın!”

“Yaratıcının yarattıklarıyla cilveleştiğini gören, temaşa eden, fark eden insan asla yargıç kesilemez. Kimseyi ve hiçbir olayı yargılayamaz.

Olan biten, Rabbin tecellisidir. Olan her şey bir tenzih ve tefekkürdür.

Rabbin Okulu’nda derstedir insan. Verilen dersi doğru değerlendirmeye çalışır sadece.

Ve tabii ki yargılamaya kalkışmak... Okuldan atılmaktır.”

“Ama bu olmaz ki, avukat bey!” dedi Duygu itiraz ederek.

“Bir şey diyecek olsam, sözümü kesip sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi cevap veriyorsunuz. Bir de şimdi Rabbimizin okulundan atılmakla mı tehdit ediliyoruz?

Ben şimdi başıma gelenleri yargılamadan, birilerini kötülemeden derdimi nasıl anlatacağım ki sana?”

Avukat sakince gülümsedi.

“Her şekilde anlatabilirsin başına gelenleri, kızım.

Anlatabilirsin de... Başına gelenleri Güneş'ten bakarak mı anlatacağsın, yoksa Dünya'dan bakarak mı anlatacağsın?

Çünkü bu iki farklı bakış açısı, hakikati tamamen değişik, hatta birbirine zıt gösterecek."

Duygu derin bir nefes aldı.

"*Biliyorum.*" dedi.

*"Dünya'dan bakınca Güneş doğup batıyor. Ama Güneş'ten bakınca, Güneş'in doğup battığı yok.

Ama ikisi de doğru."

Avukat başını salladı.

* "İşte doğru bakış bu, kızım.

İkisi de doğru.

Yanlış yok kâinatta.

İkisi de şek ve şüphesiz doğru olduğuna göre... Her ikisini bir arada değerlendirmek, olaylara öyle bakmak lazım.

Sağlıklı, doğru bakış açısı budur."*

Duygu bir an düşündü.

Sonra başını kaldırıp, "*Vay!*" dedi.

*"Bir başka ifadeyle... Güneş hem doğuyor hem batıyor.

Ama aynı anda ne doğuyor ne de batıyor.

Öyle mi, avukatım?"*

Avukat gülümseyerek başını salladı.

*"Hayatı çok güzel, müthiş bir şekilde ifade ettin, kızım.

Tebrik ederim.

İşte bu!

Güneş hem doğuyor hem batıyor...

Fakat aynı anda ne doğuyor, ne de batıyor.”

13.
VAR MIYIZ, YOK MUYUZ?
HAKİKATİN AYNASINDA
İNSAN

“*Ne olur, avukat demek içimden gelmiyor. Amca desem olur mu?*”

Avukat gülümsedi.

“*Nasıl istiyorsan öyle de kızım. Top senin, şevkan senin, meydan senin.*”

Bir an sustu, sonra tekrar konuştu:

“Güneş hem doğuyor hem batıyor. Ama aynı zamanda ne doğuyor ne de batıyor.

Bunlar birbirine tamamen zıt ifadeler. Anlamları birbirine taban tabana zıt olduğu hâlde bir aradalar.

Zıt şeyler bir arada. Ve bu yüzden bu %100 doğru bir şey.”*

Duygu düşüncelere daldı.

“*Böyle bakınca, zaman ile zamansızlık da bir arada.*” dedi.

*”Dünyadan bakınca sabah, öğle, ikindi, akşam, yatsı ve gece var.

Oysa Güneş’te ne sabah var, ne öğle, ne ikindi, ne akşam, ne yatsı, ne de gece...”

Avukat başını salladı.

“*Sen bunu söylersin de, ben senin bu tespitini güzel bir Güneş nasihatine çevirmem mi?*” dedi gülümseyerek.

“*Hadi bakalım kızım, al kalem kâğıt, yaz bakayım.*”

Güneş Nasihati

*”Hadi gelin, hepinizi aynı anda misafir edeyim.

Korkmayın, yanmayacaksınız. Aksine, aydınlanacaksınız benden.

Size gönderdiğim ışın gemisine bininiz.

Hayalinizle değil, aklınızla sekiz dakika sonra yanım-dasınız.

Hoş geldiniz, selam sizlere olsun.

Göz açıp kapama, nefeslenme süresinde kavuştunuz bana.

Haydi, şimdi top sizin, meydan sizin, şevkan sizin.

Seyredin, dinleyin buradan kâinatı.

Zamansızlığın, mekânsızlığın tadını çıkarın.

İdrak edin, yaşayın.

Ve bakın... Dünyanızda, bedenlerinizin bulunduğu o tek mavi gezegende,

Minicik ama biricik olan Dünya'da...

Aynı anda tüm mevsimler ve tüm zamanlar bir arada yaşanmakta.

Dinleyin şimdi!

Hem sabah, hem öğle, hem ikindi, hem akşam, hem yatsı ezanları aynı anda okunmakta.

Duyulmakta.

Hadi bakalım, söyleyin şimdi: Burada, Güneş'te hangi vaktin namazını kılacaksınız?"

"*Tabii ki Güneş'te namaz kılmayacağız.*" dedi Doktor Muhammed.

*"Namazın farzı, vaktin girmesidir.

Güneş'te zaman, vakit yok ki namaz olsun.

Namaz sadece dünyaya ait bir yükümlülük.”*

Avukat gülümsedi.

“Çok güzel tespit, Muhammed'im.” dedi.

“Peki, Güneş'te hiç mi yükümlülüğümüz yok?”

Muhammed başını iki yana salladı.

“Olmaz olur mu?” dedi.

“Ev sahibine teşekkür etme yükümlülüğümüz var.”

Duygu bir an düşündü.

“Zaman hem var, hem yok. Her ikisi bir arada.” dedi yavaşça.

Sonra birden gözleri parladı.

*”Şimdi fark ettim, Abdurrahim amca! Senin şu kitabının adı da öyle:

Var ile Yok'un Hikâyesi.

Var ile yok bir arada!”

Avukat masanın üzerindeki lambayı gösterdi.

“Şu lambaya bakar mısın, kızım?” dedi.

“Odamı aydınlatıyor mu?”

“Evet, gayet iyi.” dediler.

Avukat gülümsedi.

“İyi ama... Işık yok!” dedi.

Muhammed, bir an düşündü, sonra başını salladı.

“Doğru dedin.” dedi.

“Işık yok, aynı zamanda.”

“Işık hem var, hem yok.” dedi Duygu.

Sonra duraksadı, bir an düşündü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Elektriğin alternatif akımını anlatmak istiyorsunuz, değil mi?”

Avukat başını salladı.

**“Zira elektrik, sürekli olarak bir yanıp bir sönüyor.*

Ama o kadar hızlı ki, biz onun söndüğünü fark edemiyoruz.

Tıpkı bir vantilatörün pervanesi gibi...

Çok hızlı döndüğünde, sanki sabit bir daire gibi görünür.

Burada da aynı şey oluyor.

Işıkla karanlık bir arada.

Var ile yok bir arada.”*

Duygu derin bir nefes aldı.

“Peki, Abdurrahim amca.” dedi.

**“Bu bakış açısıyla bakarsak... Biz insanlar var mıyız, yok muyuz?*

*Yoksa biz de hem var hem yok muyuz?”**

Avukat gülümsedi.

“Süpersin, kızım. İşte bu!”

Sonra derin bir nefes aldı.

“Dinle o zaman...”

“Ben kimim?”

“Tarladaki ot değilim.

Fal çiçeği, papatya da değilim.

Sahildeki kum tanesi de...

Tohumları bağrında çürütüp ağaca dönüştüren toprak da değilim.

Yoksa... Bir yaprağın üzerindeki sabah çiğ tanesi miyim?

Güneş doğar doğmaz şekil değiştirip buharlaşarak gökyüzüne kanat çırpacak olan mıyım?

Bulut olup yağmur damlası kılığında rahmet olarak yeryüzüne mi ineceğim?”

Belki de kristale dönüşmüş, benzersiz güzellikte bir kar tanesi olacağım gökyüzünde.

Yoksa fırtına, boran, kasırga olup ortalığı birbirine mi katacağım?

Bana soran var mı?

Fikrimi alan var mı?

Ben kimim? Neyim ben?

Var mıyım, yok muyum?

Yoksa *bir varmış, bir yok muymuşum?*

Varım. Yokum. Varım. Yokum.

Var olup olmadığımı anlamak için pervanenin durması gerek.

Durduğunda belli olur, pervane var mı, yok mu?

Pervane olsa da olmasa da var, varım. Ama var olanın bilinmesi için, yok olanın varlığı da şart.

Her şey zıddıyla bilinir çünkü.
Bu yüzden *var, yoku var* etmiştir.
Bilinsin diye...
Şimdi anladım *kimim ben?*
Ben, *Var'ın var ettiği yokum.*
Adımı buldum: *Yok. Yokluk.*
Var edeni gösteren, var edeni bulduran...
Var'ın, var olduğunu ispat eden yokum ben.
Varlık, tecelli eder bende.
Varlık, görünür bende.
Bir nevi *ayna* vazifesi görürüm.
Görünen her şey, varlığın yansımasıdır.
Ben *yokum!*
Boşuna beni aramayın, göremezsiniz.
Varlığım yok ki, görüneyim.
Gördükleriniz ben değilim.
Bende ne görünüyorsa, varlığın tecellisidir.
Varlığın yansımasıdır.
Benim tek görevim var:
Aynayı hep temiz tutmak.
Kirlenmesine izin vermemek.
Kim bilir...
Beni *Var* eden *Varlık*, yoklukta da varlık yaratır.
Yoksa... *Yarattı mı?*

Yokluktaki varlık mıyım ben?

Akıl diye mi ortaya çıktım?

İnsan suretine mi büründüm?

“Oku!”

Oku emrini yerine getirmek için okuyorum *kâinatı*.

Her tarafta sadece *Varlık* var.

Varlıktan başka varlık yok.

Kitapta sadece *O* var.

Yokluk, kitabın okunmasını sağlayan...

Bir de kitabın mütalaacısı var...

Oku emrini yerine getiren...

Ben, **insan**.

Bundan böyle benim adım **Kul İnsan**.

Varlığın mütalaacısı.

Hamd edeni.

Hamd âlemlerinde...

14.
SÜRÜDEN AYRILANI
KURT MU KAPAR,
ÇOBAN MI KORUR?

“Ya Abdurrahim amca, ben senin yanında bütün dertlerimi unuttum. Unuttum ama şu icra takiplerine baksanıza. Aleyhimde açılmış şu karşılıksız çek davalarına, dolandırıcılık davasına ne olacak? Onlara da yok mu diyeceğiz, yoksa? Yok ama var... Var ama yok... Kelime oyunu gibi. İşin sonunda hapis yatmak da var ama. Ben bu işlerden nasıl kurtulacağım? Bunlara yok muamelesi mi yapacağım?”

“Güzel soru, kızım. Senin bu dertlerin şu ana kadar senindi. Fakat şu andan sonra bu dertler, bu sıkıntılar artık benim. Senin görevin sadece bana vekâlet vermek. Gerisi bende. Sen unutacaksın bunları. Hayattan ders almış, pişmiş, yanmış, olgunlaşmış biri olarak hayatına devam edeceksin. Ve bir daha asla aynı hataları yapmayacaksın.”

“Yapsam da yeni hatalar olmalı, öyle mi?”

“Evet, çünkü her hata müthiş bir derstir Allah’ın okulunda. Bu yüzden atalarımız demiş ki: ‘Bir musibet, bin nasihatten evladır.’”

“Yani diyorsunuz ki ne yaşadıysam güzeldir, doğru mu anladım?”

“Evet, kızım.”

“Yani dolandırılmam güzeldir, öyle mi?”

“Evet, kızım.”

“Anamın, babamın ve nişanlımın bana sahip çıkmamaları, beni yalnız bırakmaları da güzeldir, öyle mi?”

“Evet, kızım. Aynen öyle.”

“Ama nasıl?”

“Senin yaşadıklarının aynısını ben de yaşadım. Ben de dolandırıldım, kandırıldım. Tüm mallarıma haciz geldi. Borçlu olmadığım hâlde ortağımın ihanetine uğradım. Hem de hayatımda iki defa. Hem de hukukçu olduğum hâlde... Ama arkası hep güzel oldu.”

“Nasıl yani?”

“Dikkat ettim, başıma kötülük adına ne geldiyse hep kendi hatalarımdan, kusurlarımdan geldi. Demem o ki, durduk yere gelmedi başıma gelenler. Başlangıçta bir sebep mutlaka bana dayanıyor. Bana öyle geliyor ki insanın başına gelen kötü şeyler, sürüden ayrılan koyunu kurt kapmasın diye çobanın köpeğini gönderip onu sürüye katma operasyonudur. Sürüden ayrılmak isteyen koyun için köpeğin ısırması, zorlanması kadar doğal ne olabilir?”

“Köpeğin, koyunun canını yakması, iyiliği için, onu kurttan korumak için değil midir?”

“Bu örnekleri nereden buluyorsun Allah aşkına? İnsanın başına gelen felaketler, sıkıntılar bu kadar güzel mi anlatılır? Bu kadar mantıklı mı söylenir?”

“Sürüden ayrılan koyunu kurt kapar. Çoban, sürüden ayrılmasın, kurt kapmasın diye taş atar veya köpeğini gönderir. Canını acıtır, kuzuyu döndürür, sürüye katar, emniyete alır. Bunu fark etmeyen koyun, yediği taşın veya ısırıldığı yerin acısıyla yanar. Acısından şikâyet eder, feryat eder. Oysa dönüp baksa, fark etse, sürüden ayrılmayan koyunlara ne taş atılmış ne de köpek ısırılmış. O zaman belki anlayacak.”

“Başına gelenler, sürüden ayrılmak, kaçmak istemesinden mi kaynaklanıyor diyorsun?”

“Harika gidiyorsun kızım! Hadi şimdi bu örneği kendine uyarlayalım. Sürüden ayrıldığın noktaları bul önce. O noktaları tespit edersen başına gelenlerin, kendi ellerinle yaptıklarının sonucu olarak tamamen korunma amaçlı gerçekleştiğini göreceksin. Ve ne kadar sevildiğini anlayacaksın Rabbin tarafından. O zaman şikâyet yerine hamd ile, muhabbetle dolacaksın.”

“Yani başkalarının kusurunu değil, kendi kusurlarını gör diyorsun, öyle mi?”

“Öyle kızım. Ama, kusuru kürk yapmışlar, kimse giymemiş ki... Giymeyenler, kusuru başkalarında arayanlar. Hep şikâyet modunda ama. Sürekli onlara yapılan haksızlıkları, zulümleri anlatıp duruyorlar. Yüreklerini nefret, kin, düşmanlıkla dolduruyorlar. Yangına körükle gidiyorlar. Ve kendilerini de kavurup yakıyorlar o ateşte.”

“Doğru. İnsan iki ateş arasında yaşar. Altı da ateş, üstü de ateş.”

“İnsan basacağı yeri, sığınacağı yeri iyi bilmeli. Bu iki ateşin varlık sebebi de bu zaten: İnsanı doğru sığınağa yönlendirmek. Bak, bu konuda da bir güneş nasihati aklıma geldi: “Ayağınızı bastığınız yere bakın. Toprak kaygan, altı magma ateş. Bir de üstünüze bakın: Güneş, ateş topunuz. Gördüklerinize, yaşadıklarınıza aldanmayın lütfen. Hakikat bu, örtemezsiniz. İki ateş arasındasınız. Bu yüzden ayağınızı toprağa değil, ateşlerin sahibi Rahman’a basın, ona sığının. Rahim’e deyanın ki kâbusunuz olmasın.”

15.
YALAN SÖYLEMEYEN
İNSAN YOKTUR:
KUSURLARI GÖRMENİN
HAKİKATİ

“İnsan kendi kusurunu görse, o kusuru işlemez ki... Ben kendi kusurumu fark edemem. Birisinin bana kusurumu göstermesi, söylemesi gerekmez mi, Abdurrahim amca? Mesela siz bana, şu başıma gelen felaketlerdeki benim kusurlarımı, hatalarımı söylemelisiniz. Zira benim aklıma gelmiyor. Kendimi bu konularda kusursuz görüyorum.”

“Gözlüklerini değiştirmen lazım, kızım. Kusur konusunda miyop gözlüğü takmalısın gözüne. Senden başka kusurlu insan yok ki bu âlemdede! ‘Herkes yahşi, ben yaman; herkes buğday, ben saman’ demen gerek.”

“Neden?”

“Hiç kimsenin kusurunu düzeltemezsin, kendi kusurunu düzeltmeksizin. Lakin kendi kusurunu düzeltebilirsin. Onu düzelttiğinde de herkesin kusurunu düzelttiğini görürsün. Çünkü başkalarının kusurlu davranmasına sen sebep olmuşsundur.”

“O zaman bana yardımcı olur musunuz? Sesli düşünüp yanınızda kusurlarımı arayayım. Böylece kusur arama metodunu öğrenmiş olurum. Belli ki siz öğrenmişsiniz.”

“Senin kusurlarını ben göremem, kızım. Ben sende Rabbimin isimlerinin tecellisini görürüm sadece. Onun için sen benim için kusursuzsun. Yeryüzü halifesisin. Minicik ama biriciksin.”

“Güneş nasihatini dinle bak. Uzayda bir kum tanesinin üzerinde minicik bir insansınız ama biriciksiniz. Delilli ve ispatlı bu... Biricik olduğunuz. Şu ana kadar bilim insanları, kâinatta sizin gibi bir canlı veya dünyanız gibi

masmavi bir kum tanesi bulamadılar. Tek olan yaratıcı, sizi minicik ama biricik var etmiş. Siz, çok ama çok değerlisiniz. Ben sende hiçbir kusur göremem.”

“Ama kendi kusurumu nasıl gördüğümü anlatayım istersen.”

“Lütfen, Abdurrahim amca, anlatın lütfen!”

‘Varla Yok’ kitabımı açtım. “Yalancı” hikâyesini buldum ve okudum:

“Yalancı. İşin hakikatini bilmem lazım. Seni doğru savunabilmem için bu şart, dedim. Müvekkilim, “Avukat Bey, her şeyi sana anlattığım gibi” dedi. “Ben hayatımda yalan nedir bilmem. Yalandan da nefret ederim.”

‘Eyvah!’ dedim. “O zaman başka avukat bulman lazım. Ben senin avukatın olamam.”

“Ama neden ki? Ne oldu?” dedi.

“Yalandan nefret ediyorsun.” dedim. “Bana düşman olmanı istemem.”

“Anlamadım.” dedi. “Ben size niye düşman olayım ki?”

“Çünkü ben günde en az on tane yalan söylüyorum. Sen de yalandan nefret ediyorsun. Bu yüzden anlaşılamayız seninle.”

Müvekkilim önce cevap vermedi. Sustu, düşündü. Biraz sonra konuştu:

“Avukat Bey, ben seni iyi tanıyorum. Kitaplarını da okudum. Sen yalan söyleyecek biri değilsin. Sebebin bilmiyorum ama galiba benim davamı üstlenmek istemiyorsun. Onun için böyle konuştun.”

“Hayır” dedim. “Davanı üstlenmek istiyorum. Ancak olayın doğrusunu bilmem lazım. Bana yalan söylediğin için davanı kaybedebilirim.”

“Yalan söylemedim, Avukat Bey.” dedi. “Her şeyi anlattığım gibi...”

“Ama az önce hayatında yalan nedir bilmediğini söyledin. Bundan büyük yalan olmaz ki! İnsanın doğasında, fitratında vardır yalan. Yalan söylemeyen insan yoktur. Bazıları sadece yalanın anlamını bilmez. Bu yüzden yalanlarını marifet diye anlatırlar.”

“Hatta bununla ilgili meşhur bir söz de vardır: *Merd-i kıptî şecaatini arz ederken sirkatin söylemiş*. Yani, çingenenin mert olanı, kahramanlık diye hırsızlıklarını anlatırmış.”

Müvekkilim başını salladı:

“Avukat Bey, tamam da... Senin yalan söylediğine inandıramazsın beni. O yazıları yazan, sürekli her olayı Rabbine bağlayan adam, asla yalan söylemez. Sen benim davamı almak istemiyorsun, belli. Açık açık söyle en iyisi.”

Sevdiğim, takdir ettiğim bir müvekkilimdi. İkna etmek zor olacaktı, belli ki. Kalktım, önce ona bir kahve getirdim, sonra da şunları söyledim:

“Bir zamanlar ben de aynen senin gibi düşünürdüm. Hele biri bana yan gözle baksın, bana ‘yalancı’ desin, gırtlığına sarılırdım. Asla yalan söylemediğime inanırdım çünkü. Ben dürüst bir adamdım sonuçta. Yalanı başkaları söyler, yanlışları hep başkaları yapardı bana...”

Ta ki okuduğum bazı güzel kitaplardan yalanın tarifini öğrenene kadar... Bir şeyi eksik ya da fazla söylemek

de yalandı. Yalanın küçüğü, büyüğü, zararlısı, zararsız, pembesi, beyazı yoktu. Yalan, yalandı. Beni merakla dinlediğini görünce devam ettim:

“Üstelik şunu çok iyi biliyordum: Yalan ile iman asla bir arada olmazdı. Yalan söylediğim an imanım da giderdi. Zira gerçeği bilenin yanında yalan söylenemezdi. Yalanını ortaya çıkaracağını bilirdin çünkü. Ayrıca Yaraticımız hep yanımızdaydı, bize şah damarımızdan bile yakındı. Her şeye şahit olması bir yana, içimizden geçenleri bile okuyordu.

O’nun yanında, O’nun şahit olduğu olaylarda yalan söylenemezdi ki! Demek ki yalan söyleyenler, onu yok sayıyordu. Yalan söyledikleri esnada O’nu yok saymak da inancı, imanı götürüyordu insanda.”

Kısa bir sessizlikten sonra konuşmamı şöyle sürdürdüm:

“İşte bu durumu idrak ettiğimde, her gün söylediğim yalanların farkına varmaya başladım. Mesela ‘param var mı’ diye soran eşime veya çocuklarıma, cebimde para olduğu hâlde ‘Yok.’ derdim bazen. Bunun için haklı sebeplerim vardı elbette ama bu sebepler, söylediğim yalanı aklamıyordu. Aynı şekilde ofiste olduğum hâlde sekreterime, ‘Yokum’ dedirttiğim de oluyordu.

Sonra bir baktım, söylediğim yalanların sayısı bazen günde beşi, onu değil, yüzü bile geçiyordu. Ve ben, çeşitli sebeplerle –ki çoğu da kendimce çok haklı sebeplerdi– bunu bir türlü durduramıyor, yalanlarımın önüne geçemiyordum.”

Müvekkilim, itiraflarımı şaşkınlıkla dinliyordu. Ben ise devam ettim:

“Kırk sene uğraştım... Hâlâ da uğraşıyorum, inanır mısın? Yalanlarımı ancak ona düşürebildim. Ne yaparsam yapayım, daha aşağı indiremiyorum. Hatta bak, şu anda bir yalan daha söyledim. ‘Ona düşürdüm.’ dedim, yalan. Çünkü saymadım.

Azalttığımı biliyorum sadece. Belki yedi, belki sekiz, belki on dört, belki yirmi... Yalanlarımı azalttığımı ifade etmek için bir sayı söyleme ihtiyacı duydum. Ve bu yüzden yeni bir yalan daha söylemiş oldum.”

Müvekkilim, gözlerini bana dikmiş, şaşkın bir şekilde dinlemeye devam ediyordu. Sözlerime şöyle devam ettim:

“Fakat bu yalanın öbürlerinden bir farkı var. Yalan söylediğimin farkındayım. Farkında olmasam da dikkat ettiğim için söyledikten hemen sonra farkına varıyorum böyle yalanları. Fark edince de hemen düzeltmeye çalışıyorum.

Mesela eşime ‘Aaa, cebimde para varmış meğer!’ diyorum. Ya da sekreterime ‘Yokum.’ dedirttiğim kişiyi zaman kaybetmeden arıyorum. Tabii o arada Rabbimden de af diliyorum.”

Yalanla ilgili sözlerimi şöyle tamamladım:

“Şu da çok ilginçtir ki söylediğim o yalanlar, Rabbimle irtibatımı daha sıkı hâle getirdi. Sürekli hata yaptığım için sürekli kapısındaydım. Aklımı, fikrimi, gönlümü hep onunla dolduruyordum böylece.

Günlük meşgalelerle O’nu unuttuğum anlarda, söylediğim bir yalanla kendime geliyor, beni affetmesi için hemen O’na dönüyor, yardımını istiyordum. Kapısını bu kadar sık çalmaktan da rahatsız değildim. Nitekim O, zaten kitabında bu hakkı vermişti bize.

‘Ben sizin kötülüklerinizi hasenata çeviririm’ sözleriyle bir müjde vermişti aslında biz kullarına. Yani siz yeter ki hatalarınızı fark edin ve düzeltmeye çalışın. Gerisi elbet hallolur, demişti.”

Müvekkilim, başından sonuna kadar pür dikkat dinlemişti söylediklerimi. Sonunda boynunu büktü.

“Tamam, avukatım.” dedi. “Tamam. İşin aslını anlatacağım sana. Kabul ediyorum, eksik söylediğim bazı hususlar var...”

16.
NEFSİNE SAVCI,
BAŞKALARINA AVUKAT OL

“Anladım, Abdurrahim amca, anladım. Gerçekten de öyle. Ben de asla yalan söylemediğime inanıyorum. Kendimi çok doğru bir insan olarak görüyorum. Kimseye haksızlık, zulüm yapmadım. Demek ki bu inancım da yanlışmış. Ben bu hikâyeden bunu anladım. Sen kendine ‘yalancı’ diyorsan, ben kendime ne demeliyim?”

“Ben demedim, kızım. Ne diyorsan, kendin diyorsun. Ama doğru yol bu. Hadi, sorgula kendini. Sana bir formül de vereyim bu konuda. Kendi nefesine karşı savcı, başkalarına karşı avukat olacaksın. Ve eğer bunu becerebilirsen, Rabbinin, senin avukatın olduğunu göreceksin ve hayrette kalacaksın. Baksana, beni, senin avukatın yapan kim? Seni buraya getiren kim?”

“Muhammed...”

“Muhammed kim, kızım?”

“Allah’ın elçisi değil mi?”

“Galiba anladım, Abdurrahim amca. O zaman kendime karşı savcı, başkalarına karşı avukatlık yaparak hayatımı gözden geçireyim. Bakalım, haksızlık yapan kim? Dolandırıcı kim? Zulüm yapan kim? Tamam, ama kendi kendime sesli konuşacağım. Siz de beni dinleyin. Yanlış yaparsam da uyarın, olur mu?”

“Dinliyoruz, kızım. Hem de merakla.”

Doktor Duygu önce düşündü biraz.

“Önce anne babamdan başlamalıyım. Ve onları asla suçlamamalıyım. Bana göre işledikleri yanlışları

anlamaya çalışmalı, onların avukatlığını yapmalıyım.”

Derin bir nefes aldı ve devam etti:

“Önce anne babama kızdığım noktaları belirleyelim. Karı koca, evde ve dışarıda sürekli kavga ederlerdi. Birbirlerini ve bizi ihmal eder, sevmezlerdi. Babam sürekli bizim için yaptığı masrafları, harcamaları yüzümüze kakardı.”

“Başka?”

“Başka şikâyetim yok galiba.”

Bu noktada ben müdahale ettim:

“Baban ve annen hiç birbirlerine şiddet uyguladılar mı, kızım?”

“Hayır.”

“Peki, size karşı şiddet kullandılar mı?”

“Hayır.”

“Yani anne babandan bir tokat bile yemedin, öyle mi?”

“Yemedim.”

“Tamam, kızım, devam et.”

“Anne babamın kavga konuları genellikle paraydı. Su, elektrik faturaları çok geliyormuş. Annem savurganmış. Ya da hep ucuz varken pahalı şeyler alıyormuş. Annem de babam da öğretmenliğin dışında ek iş yapıp para kazanmamasıyla suçlardı babamı. Bunun dışında kavga sebepleri bizdik. Okul masrafları ve annemin bize karşı çok yumuşak davranması da tartışma konularıydı.”

“Çok iyi gidiyorsun, kızım. Hadi, şimdi onların avukatlığını yap ve onları akla. Ama savunmayı doğru

yapabilmek için önce anne babanın güzel bulduğu taraflarını da tespit et.”

“Olur, öyle yapayım” dedi Doktor Ayten.

“Annem de babam da aydın insanlardı. Öğretmendi sonuçta ikisi de. Onlarla geçirdiğimiz çok güzel anlarımız, anılarımız da var. Her sene tatile giderdik. Kimi seneler memlekete, köyümüze; kimi seneler öğrenci kamplarına, denize...

Ödevlerimize de her zaman yardımcı oldular. Çok pahalı, lüks olmasa da beni de kardeşimi de ne aç bıraktılar ne de çıplak. Sonuçta söylensek de onlar okuttu bizi, masraflarımızı onlar ödedi.

Birbirlerini sevmediklerini sanıyordum, kavgaları yüzünden. Ama sevmeselerdi, biz dünyaya gelebilir miydik? Demek ki hem kavgaya eder hem de severlermiş birbirlerini.”

“Çok iyi gidiyorsun, kızım. Hadi, şimdi de savunmanı hazırla.”

“Tamam. Ama garip bir şey oldu bende... Bunları düşünürken, sesli ifade ederken, kalbimde anne babama karşı beslediğim olumsuz duygular, kızgınlığım eriyip gitti. Dünyayı Güneş’ten seyredince zamanın olmadığını, Güneş’in doğup batmadığını anladığım gibi, anne babamın da aslında kötü değil, kavgalarına rağmen çok iyi insanlar olduğunu idrak ettim.

Kavgaya ederken de birbirlerini sevdiklerini ve bizim için endişelendiklerini gördüm. Sebep de hep paraydı... Gelirlerinin masraflarına yetmemesiyle ilgiliydi. Kavgaya etmek, tartışmak, sevgi yok demek değildi.

Nitekim kavgaya ede ede de beni ve kardeşimi

büyütmüşler. Ve asıl problem bendeymiş. Benim bakış açım yanlışmış. Onların güzelliklerini değil, yanlış zannettiklerimi büyütmüşüm gözümde.

İyilik ve güzelliklerini örtmüş, sadece kusurlarını görmüşüm. Ve onları haksız yere suçlamışım. Yani aslında onlar bize değil, ben onlara zulmetmiş, iftira etmişim. Resmin güzel tarafını kapatmış, sadece kötü tarafını görmüşüm.

Meğer kötülük dediğim de aslında kötülük değilmiş...”

Ayağa kalktım, Doktor Duygu’yu ayakta alkışladım.

“İşte bu!” dedim. “Harika bir örneksin, kızım! Nefsine savcı, başkalarına avukat olmanın en güzel örneğini sergiledin.”

17.

**ANNE BABAYA BAKIŞ
AÇIMI DEĞİŞTİRİNCE
HAKİKAT GÖRÜNDÜ**

“**K**endime savcı, başkalarına avukat olunca gözümdeki perde kalktı, hakikat göründü, Abdurrahim amca! İnanamıyorum... Yanlışım, formülü ters uygulamamış. Başkalarına karşı savcı, kendime karşı avukat olunca gözlerime perde iniyor. Ve başkalarının güzellikleri perdeleniyor.

Onlarda gördüğüm küçücük bir kusur büyüyor, her tarafı kaplıyor” dedi Duygu. “Çok mutluyum! Ben başkalarının avukatı olunca da Allah benim avukatlığımı yapıyor. Hem de senin aracılığınla, Abdurrahim amca!”

“Sadece bana değil, kızım, diğer insanlar da senin avukatın kesiliyor. Sen onların kusurunu örtüp güzelliklerini sergileyince, onlar da sana karşı aynı şeyi yaparlar. Bu, insanın fitratıdır. Ben senin bir kusurunu söylesem, sen de benim bir kusurumu araştırıp bulursun. Ama ben senin kusurunu değil de güzelliğini söylersem, sen de benim destanımı yazmaya başlarsın. Kural bu! Sen nasılsan, etrafındaki insanlar da öyle oluşur. İnsanların davranışlarını, sen kendi davranışınla şekillendirirsin. *Men dakka dukka*. Eden bulur. Ne ekersen, onu biçersin. Özdeyişler de bunu anlatır, kızım.”

Doktor Muhammed söze girdi:

“Bana söz var mı?”

“O ne biçim söz, elbette var!” dedim.

“Anne baba ve çocuk hakkı İslam’da nasıldır? Ayet ve hadisler bu konuda ne diyor? Güzel bir yazı buldum, uygun görürseniz okumak isterim.”

“Ne güzel olur!” dedi Doktor Duygu. “Ben dinlemek isterim.”

“Dinliyoruz, Muhammed’im” dedim.

Muhammed elindeki yazıyı okumaya başladı:

“İslam’a göre varlık sebebimiz ve velinimetimiz olan anne babalarımızın üzerimizdeki hakkı büyüktür. İslam’da anne baba hakkının önemi nedir? Anne babalarımıza karşı nasıl davranmalıyız?

Kul hakları içinde en mühim olanı, anne baba hakkıdır. Allah ve Resulü’ne itaatten sonra, anne babaya itaat gelir. Çünkü anne ve babalarımız varlık sebebimiz ve bizlere sunulmuş en büyük nimetlerdir. Maddi ve manevi hayatımızı inşa eden müstesna fazilet sahipleridir.

Bir anne yüreği ve kucağı, çocuk terbiyesinin yapıldığı muhteşem bir dershanedir. Aile yuvası, çocuğun istikbalini şekillendiren ilk eğitim müessesesidir. Dolayısıyla anne ve babanın evlatları üzerindeki hakları, sayısızdır. Faziletli anne babalar, evlatlar için büyük bir rahmet ve berekettir.

Saliha bir anne, ilahi kudretin insanoğluna lütfettiği bir rahmet kucağı, ailede saadet kaynağı, huzur ve sükûnet ışığı, aile fertlerinin şefkat pınarıdır. Rabbimizin *Rahman* ve *Rahim* esmasının dünyadaki en özel ve muhteşem tecellisidir.

Bizleri önce bir müddet karnında, sonra kollarında ve ölünceye kadar da kalplerinde taşıyan annelerimize gösterilecek sevgi ve saygıya ortak olabilecek başka bir varlık yaratılmamıştır. Ev düzenini sağlayan ve evlat terbiyesini omuzlarına alan anneler, engin bir muhabbete, derin bir saygıya ve ömürlük bir teşekkürle layıktırlar.

Bir anne ruhunda biriken o engin şefkatin sınırlarını tayin edebilecek bir ölçü var mıdır? Yememiş, yedirmiş...

Giymemiş, giydirmiş... Uyumamış, uyutmuş... Hayatın fırtınalarında bizlere bir toz konmasın diye bütün varlığını seferber etmiş olan anne ve babaların haklarını ödeyebilmek mümkün müdür?

Mevlâna Hazretleri ne güzel ifade eder:

‘Anne hakkına dikkat et, onu başında taç et Zira anneler doğum sancısı çekmeselerdi, Çocuklar dünyaya gelmeye yol bulamazlardı.’”

Cenab-ı Hak, kendi haklarından sonra anne babaya iyi ve güzel davranmayı ilk sırada zikrederek şöyle emreder:

Nisâ Suresi, 36. ayet:

“Allah’a ibadet edin ve ona hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaş’a, yolcuya ve maliki bulduğunuz kimselere iyi davranın.”

Lokman Suresi, 14. ayet:

“Biz insana, anne babasına iyi davranmasını vasiyet ettik. Çünkü anası onu nice sıkıntılara katlanarak karnında taşımıştır. Sütten ayrılması da iki yıl içinde olur. İşte bunun için önce bana, sonra da anne babana şükret diye tavsiyede bulunmuşuzdur. Dönüş ancak banadır.”

Anne baba ile ilgili hadislere gelince, Cenab-ı Hak kendi rızasını, anne babanın rızasına bağlamıştır. Bu hakikati de Resulullah (s.a.v.) şöyle ifade buyurur:

“Allah-u Teâlâ’nın rızası, anne ve babayı hoşnut ederek kazanılır. Allah-u Teâlâ’nın gazabı da anne ve babayı öfkeliendirmek suretiyle celbedilir.”

Hız. Peygamber’in şu duası bir mümin için ne büyük bir müjdedir:

“Anne babasına iyilik edene ne mutlu! Allah-u Teâlâ onun ömrünü ziyadeleştirsin.”

Ebeveynlerin evlatları üzerindeki hakları o kadar çoktur ki bunları tam anlamıyla ödemek pek zor, hatta imkânsızdır. Hadis-i şerifte bu durum şöyle bir benzetmeyle açıklanmıştır:

“Hiçbir evlat, babasının hakkını ödeyemez. Şayet onu köle olarak bulur ve satın alıp azat ederse, babalık hakkını ancak o zaman ödemiş olur.”

Bu sebeple Allah rızası için herhangi bir hayır ve iyilik yapılacaksa, evvela anne baba düşünülmeli, sonra da en yakından uzağa doğru gidilmelidir. Kur'an-ı Kerim'de bu konuda şöyle buyrulur:

Bakara Suresi, 215. ayet:

“Maldan harcayacağınız şey, ebeveyn, yakınlar, yetimler, fakirler ve yolcular için olmalıdır. Şüphesiz Allah, yapacağınız her hayrı bilir.”

Çocuklar, anne babalarına karşı hürmet, itaat ve hizmetle mükelleftirler. Eğer farklı yerlerde ya da farklı şehirlerde yaşıyorlarsa, anne babalarını ziyaret edip gönülllerini almalı ve dualarını istemelidirler. Onlara hizmet etmek, güzel söz söyleyip ikramda bulunmak, bilhassa yaşlandıkları zaman.....evlatların en büyük vefa borcudur.

Yüce Rabbimiz, onlara karşı en ufak bir memnuniyetsizlik göstermeye bile müsaade etmemiştir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

İsrâ Suresi, 23-24. ayetler:

*”Rabbim, yalnız kendisine ibadet etmenizi ve anne babaya iyilikte bulunmayı emretmiştir. Eğer ikisinden

biri veya her ikisi senin yanındayken ihtiyarlayacak olurlarsa, onlara karşı ‘öf’ bile deme. Onları azarlama. İkisine de hep tatlı söz söyle. Onlara rahmet ve tevazu kanatlarını ger ve de ki: ‘Rabbim, onlar beni küçükken merhametle yetiştirdikleri gibi, sen de onlara merhamet eyle.’”*

18.

**ANNE BABA HAKKI VE
İSLAM'DAKİ DEĞERİ:
HAKİKATE YOLCULUK**

“Şimdi anladım hatamı” dedi Doktor Duygu. “Hatta bu sadece bir hata değil, üstüne bir de günah işlemişim. Düşününce fark ettim ki, Rabbime karşı da küstahlık etmişim. Benim için seçtiği, uygun gördüğü anne babayı beğenmemekle, aslında Rabbimin tercihini de beğenmemiş oluyorum.”

Sonra birden duraksadı, yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

“Ama bunları bana hiç öğretmediler, Abdurrahim amca...”

“Hop, hop! Çok iyi giderken kulvar değiştirme, kızım” dedim. “Formülü bozma! Ne demiştik? Kendine savcı, anne babanın avukatı olacaktın. Suçu anne babana atma lütfen!

‘Öğretmediler’ deme. Üniversite bitirmiş, doktor olmuşsun. Her türlü bilgi elinin altında, bir tuşa basmana bakıyor. Hadi o zaman, Google’ı aç. ‘Anne baba hakkıyla alâkalı ibretli hikâyeler’ yaz ve bize onlardan birkaç tanesini oku bakalım.”

“Peki” dedi mahcup bir edayla.

Doktor Duygu, telefonunu çıkarıp Google’ı açtı ve okumaya başladı:

“Bir gün Hz. Peygamber’e bir adam gelir ve şöyle der:

‘Ya Rasulallah, bir genç ölmek üzere. Ona ölürken *Lâ ilâhe illallah* sözü telkin edildi ama bunu söylemedi.’

Rasulullah, ‘Namaz kılıyor muydu?’ diye sorar.

Adam, ‘Evet.’ diye cevap verince, Rasulullah (s.a.v.) kalkarak o gencin yanına gider.

Hız. Peygamber, ölmek üzere olan delikanlıya, *Lâ ilâhe illallah* diye telkinde bulunur. Fakat genç, ‘Söyleyemiyorum, gücüm yetmiyor.’ der.

Hazreti Peygamber, ‘Niçin?’ diye sorunca, orada bulunanlardan biri, ‘Annesine isyan ediyordu.’ diye cevap verir.

Bunun üzerine Hazreti Peygamber (s.a.v.), ‘Annesi yaşıyor mu?’ diye sorar.

‘Evet.’ derler ve kadını çağırırlar. Kadın gelince, Hazreti Peygamber ile kadın arasında şu konuşma geçer:

‘Bu senin oğlun mu?’

‘Evet.’

‘Eğer sana, kocaman alevlerle yanan bir ateş gösterilse ve denilse ki: *Eğer oğlunu affedersen biz de onu serbest bırakırız; yoksa onu gördüğün bu ateşe atacağız, bağışlamaz mıydın?*

Kadın gözleri dolarak cevap verir:

‘Ya Rasulullah, öyleyse onu affediyorum! Ondan razı olduğuma dair Allah’ı ve seni şahit tutuyorum. Allah’ım! Sen ve Peygamberim şahidimsiniz, oğlumdan razıyım.’

Hız. Peygamber, bu konuşmadan sonra delikanlıya dönerek, ‘Ey delikanlı! *Lâ ilâhe illallahu vahdehu lâ şerike leh ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resulühü* de.’ diye telkinde bulunur.

Ve delikanlı, bu kez kelime-i tevhidi söyleyebilir. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.), ‘Şefaati sebebiyle onu ateşten kurtaran Allah’a hamdolsun.’ der.”

Duygu kısa bir duraksamadan sonra okumaya devam etti:

“Annesini sırtına alıp tavaf ettiren sahabe

Hac sırasında bir sahabe, hasta annesini omzuna alarak Kâbe’yi tavaf ettirmişti. Sonra Resulullah’ın yanına gelerek,

‘Ya Rasulallah! Annemi sırtımda taşıyıp tavaf ettirerek hakkını ödedim mi?’ diye sordu.

Resulullah (s.a.v.), ‘Hayır! Sana hamileyken alıp verdiği bir nefesin hakkını bile ödeyemezsin.’ diye cevap verdi.”

Doktor Duygu bir an duraksadı, derin bir nefes aldı ve okumaya devam etti:

“Annesinin duası ile Hz. Musa’ya komşu olan adam

Musa Aleyhisselam, ‘Ya Rabbi, bana cennetteki arkadaşımı göster.’ diye dua etti.

Allah-u Teâlâ, ‘Filan şehrin falan çarşısına git, orada bir kasap vardır. Yüzü şöyle, boyu şöyledir. Senin cennetteki arkadaşın odur.’ buyurdu.

Hazreti Musa, verilen tarif doğrultusunda o dükkâna gitti. Gün batıncaya kadar orada bekledi. Akşam olunca kasap, bir parça et alıp bohçasına koydu.

Kasap dükkândan ayrılmak üzereyken Hazreti Musa, ‘Ey genç! Misafir için yanında yer var mı?’ diye sordu.

Genç, ‘Evet.’ deyip Musa Aleyhisselam’ı evine davet etti.

Eve gelince genç, getirdiği etten güzel bir çorba

pişirdi. Sonra evin bir köşesinden başka bir bohça daha çıkardı. İçinde çok yaşlı, zayıf, güçsüz bir kadın vardı. Adeta bir güvercin yavrusu gibi narindi.

Kasap, kadını bohçadan çıkardı, bir kaşık alıp doyun-caya kadar yemek yedirdi. Ardından elbisesini yıkadı, kuruttu ve tekrar üzerine giydirdi. Sonra onu tekrar boh-çaya yerleştirdi. Bu esnada kadının dudakları kıpırdadı.

Hazreti Musa şaşkınlıkla sordu:

‘Bu yaptıkların nedir?’

Kasap cevap verdi:

‘Bu benim annemdir. Çok yaşlandı...’

“Gücü, takati yok. Oturacak hâlde bile değil. Çarşıdan gelince onu yedirmeden, doyurmadan ne yerim ne de içerim” dedi genç kasap.

Bunun üzerine Hazreti Musa, “O esnada annenizin dudaklarının kımıldadığını gördüm” buyurdu.

Genç adam, “Ya Rabbi! Oğlumu cennette Musa’ya arkadaş eyle.” diye dua ettiğini söyledi.

O zaman Hazreti Musa, “Gözün aydın olsun! Benim ve benim cennetteki arkadaşım sensin.” buyurdu.

Duygu derin bir nefes aldı ve okumaya devam etti:

Hız. Osman zamanında, bir hurma ağacının fiyatı bin dirheme kadar yükselmişti. Buna rağmen Hüsame, hurma ağaçlarından birinin özünü çıkararak annesine yedirdi.

Bu durumu görenler, şaşkınlıkla, “Bunu ne için yaptığını anlayamadık. Bir hurma ağacının bin dirheme çıktığı bir zamanda bunu nasıl yapabildin?” diye sordular.

O da, “Annem hurma ağacı özü istemişti. Gücüm yettiği sürece, onun her istediği benim boynumun borcudur.” diye cevap verdi.

Yemen illerinde ömrünü geçiren Veysel Karani Hazretleri, daima Resûl-i Kibriya’yı (s.a.v.) dünya gözüyle görmek isterdi. Yüce Allah’ın sevgilisini görmeden O’na âşık olmuştu. Hasretiyle yanar tutuşurdu.

Bir gün, çok hürmet ettiği annesinin ayaklarına kapanarak şöyle dedi:

“Ey anne! Eğer izin verirsen, Hazreti Muhammed Mustafa (s.a.v.) Efendimiz’i görmeye gitmek istiyorum. Kısa bir süre için hizmetini aksatsam bile, Resûl-i Ekrem’i (s.a.v.) görmek için gitmeme izin ver.”

Annesi, “Elbet izin veriyorum, oğlum. Yalnız bir şartla: Resûl-i Kibriya’nın mübarek evinin kapısından başka bir yere gitmeyeceksin. Sana vasiyetim budur. Haydi, yolun açık olsun.” dedi.

Annesinin iznini alan Veysel Karani, hemen yola koyuldu ve Resûlullah’ın (s.a.v.) kapısına vardı.

Kapıyı çalıp seslendi:

“İki cihan güneşini görmeye izin var mı?”

Hız. Âişe validemiz kapıyı açarak, “Rasûlullah mescitte, orada görebilirsin. Beklersen görüşebilirsin.” dedi.

Ancak Veysel Karani başını eğerek, “Ne yazık ki başka bir yere gidip arayamayacağım gibi, fazla da bekleyemeyeceğim.” cevabını verdi.

Hız. Âişe validemiz, “Peygamberimiz geldiğinde kim aradı diyelim?” diye sordu.

Veysel Karani, derin bir hüznle, “Adım Veysel.” buyurdu.

Gözleri yaşlı, gönlü mahzun, yolunu tuttu ve ağlaya ağlaya Yemen’e döndü.

Az sonra Resûl-i Ekrem (s.a.v.) mescidden evine geldi. Kapıda Veysel Karani’nin nurunu gören Peygamber Efendimiz, Hz. Âişe’ye şöyle buyurdu:

“Ey Âişe! Veysel gelmiş. O, bu fâni âlemde en iyisi olmak istemiş. Ancak beni dünya gözüyle göremeyecek. Allah, O’nu imtihan ederek büyük bir mükâfata erıştirmiş olmalı.”

Bu sırada Veysel Karani Hazretleri, Yemen’e varmıştı. Annesinin yanına varınca ayaklarına kapandı:

“Ey anne! Habîb-i Ekrem’i görüp mübarek ayaklarına yüz süremedim. Kendileri mescitteymiş. Ama sana asi olmaktan korktum. Ne fena talihtir ki bu kadar yol gidip onu göremedim.”

Annesi, şefkatle oğlunun başını okşadı ve şöyle dedi:

“Kaygılanma oğlum. Nasıl olsa onu âhirette göreceksin. Benim rızamı aldığın için de sana şefaatchi olacaktır.”

19.
GEÇMİŞİ AFFET,
KADERİNİ SEÇ

“Ya Abdurrahim amca, ben çok kötü oldum. İnsan nasıl bu kadar kör olabiliyor? Ve hakikati bu kadar çarpıtabiliyor? İnanamıyorum...”

Annemle babam beni dünyaya getirdiler. Yedirdiler, içirdiler, giydirdiler. Yaptıkları güzellik %99. Yaptıkları kötülük ise sadece kavga etmeleri ve babamın yaptığı iyilikleri yüzümüze vurması... O kadar.

Bu iki küçük, sadece sözle yapılan hata, nasıl oluyor da yüzde doksan dokuz iyiliği ve güzelliği silebiliyor? Ve onları gözümde görünmez hâle getirebiliyor? Aman Allah'ım! Ne büyük, ne korkunç bir nankörlük bu!

Üstelik sadece anne babama karşı değil... Rabbime karşı da... Hatta kendime karşı da! Boşu boşuna üzülmüş, hayatımı kendime zindan etmişim. Şimdi anlıyorum başıma gelenleri.

Doğru yolu bulayım diye, sürüden ayrılıp beni kurtlar kapmasın diye taş atmış bana Rabbim. Dolandırıcıyı, bana ders olsun diye göndermiş. Müthiş bir sistem! Başıma gelenler, akılsızlığımdan, düşüncesizliğimden, nankörlüğümden...

Oh olsun bana, oh olsun!”

“Oh olmasın, kızım be! Oh olmasın!” dedim gülümseyerek. “Af olsun, af olsun! Kendine de haksızlık etme.”

“Evet, kendine savcı ol ama acımasızca değil. Suçlu olabilirsin, pişman da olabilirsin ama bil ki pişman olduğun anda af gelir. Yaptığın tüm kötülükleri hayra, sevaba, güzelliğe çevirir. Yeter ki hatanın farkına var.

Yargılama yok, kızım! Yargılama yok! Af var!”

“Ama nasıl olur bu?” dedi Duygu şaşkınlıkla. “Ceza yok, bir de üstüne sevaba mı dönüşüyor?”

“Ah, kızım... Sen Allah’ın diğer kullarına, insanlara karşı avukat oldun ya... Savundun ya onları... Onların kusurlarını örttün, sadece güzelliklerini gördün, işledikleri suçlara kılıf buldun...”

Mesela anne baban, parasızlıktan kavga ettiler. Baban, aile bütçesini dengeleyemediği için sinirlendi. Sen onların hatalarına mazeret bulup savundun ve onları mazur gördün.

Peki, Rabbin sana da, senin davrandığın gibi davranmasın mı? Üstelik O Allah! Tabii ki daha güzeliyle mukabele edecek sana. Senin günahlarını, hatalarını affedip sildiği gibi... Bir de onları iyiliğe, güzelliğe çevirecek ve sevap olarak yazdıracak.”

Duygu, gözlerini kocaman açarak hayretle başını salladı.

“İnanılmaz bir mantık bu, Abdurrahim amca! Ama çok doğru! Gel de bugüne kadar bunun farkına varmadığıma üzülme şimdi... Oysa hakikat avucumun içindeymiş.

Google... Google’da her türlü bilgi varmış. Ama ben doğru yerlerde değil, yanlış yerlerde gezinmişim. Şu ana kadar baba hakkıyla ilgili hikâyeleri okusaydım, zamanında bu hataya düşmezdim.”

“Öyle deme, kızım. Her şey vaktinde oluyor. Nasip bugüneymiş demek. Geçmiş, kader hükmündedir.

Ve geçmişe taş atan, ancak kendi başını yarar. Ama gelecek, kader hükmünde değildir. Kaderini Allah’a sen yazdırabilirsin. Senin tercihlerine göre kaderin şekillenecek.

İşte sorumluluğun da tam buradan doğacak.”

Duygu heyecanla yerinde doğruldu.

“Çok iyi anladım bu konuyu! Bu da müthiş bir formül, Abdurrahim amca! Baksana...”

Geçmiş kaderdir. Geçmişe taş atan, ancak başını yarar. Geçmişe ancak ibret almak, ders almak için bakılır. Zira geçmişte ne olduysa, güzel olmuştur, hayır olmuştur.

Lâkin şu an ve gelecek, kader hükmünde değildir. Kaderini Allah’a, yaptığın tercihlerle sen, evet sen yazdırabilirsin. Ve sen, ancak yazdırdıklarını bulacaksın önünde!”

Gözlerimi kırıp gülümsedim.

“Kızım, müthişsin! Resmen ‘Güneş nasihati’ döküldü ağzından. Bu ne ya?! Dur, dur! Bunu yazıp ‘Güneş nasihati’ne çevireyim.

Sen benim işimi de alacaksın elimden bu gidişle. Maşallah! Maşallah! 41 kere maşallah kızıma!”

Duygu mahcup bir şekilde başını eğdi ama gözlerindeki sevinç pırıl pırıldı.

“Beni mahcup etme, Abdurrahim amca... Ama heyecanlandım işte! Kafamdaki o kadar çok sorunun cevabını aldım ki bu özdeyişten!

Kader konusu bu kadar basit miymiş yani?! Çok etkilendim!”

Sonra derin bir nefes alıp, heyecanla devam etti:

“Baksanıza, geçmişe taş atmak yok! Geçmişte ne olduysa güzeldir. Zira olana Allah izin vermiştir. Ve Allah, kötülüğe asla izin vermez.

Üstelik O, kötülükten hayır çıkarmasını da bilir. Geçmişle bu şekilde barışan insan, önüne bakar. Geçmişteki hatalarından sadece ders alarak gelecekteki kaderini oluşturur.

Geçmişle ilgili sıfır borçla, sıfır hatayla yürür ileriye.

Bu mantalite çok acayip! İnsanı uçuran bir düşünce bu! Buna göre ben ne dolandırıldım ne de nişanım tarafından terk edildim, öyle mi?”

Göz kırtım ve gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Hayır, kızım. Sen dolandırıldın ve terk edildin. Ama bu olaylar aleyhine değil, hayrınadır. Güzeldir, kızım.”

Duygu kaşlarını çatı.

“Bu kısmı karıştırdım galiba... Çözmeme yardım eder misin, Abdurrahim amca?”

20.
GEÇMİŞİ AFFET,
GELECEĞİ ŞEKİLLENDİR:
KADERİN TÜM KONTROLÜ
SENİN ELİNDE

“A kızım, dolandırılmasaydın bana gelecek Amiydin?”

“Tabii ki hayır.”

“Bana geldin ve dolandırılma derdini bana sattın. Bu dertle cebelleşmek, uğraşmak benim işim artık. Allah’ın izniyle, bu işten en az zararla kurtulacaksın.

Planımı da anlatayım sana bu arada. Karşılıksız çek cezalarından, çekler üzerindeki imzalar sana ait olmadığı için beraat edeceğini düşünüyorum. Hiçbir şekilde senin imzan yok, değil mi?”

“Yok. Tek imzam, noterde vekâlet verirken attığım imzadır.”

“O zaman bu işten dolayı hapse girmeyeceksin. Görüyorsun, çek cezalarından sıkıntın olmayacak. Tabii davaların iyi takibi gerekir, onu da biz yapacağız.

Aleyhinde başlatılan icra takiplerine gelince, onlar için pek bir şey yapılamaz. İcra durdurulamaz. Ama tahmin ettiğim kadarıyla üzerinde kayıtlı herhangi bir malın, mülkün yok, değil mi?”

Doktor Duygu acı bir gülümsemeyle, “Kayıtlısı da yok, kayıtsız da yok, Abdurrahim amca.” dedi.

“Güzel. Bu borçları da dolandırıcıyı bulup ona ödetmeye çalışacağım. Savcılığa suç duyurusunda bulunup, vekâlet ilişkisini kötüye kullanmaktan dava açacağım. Hukuk davaları açıp, zararını ondan tazmin etmeye çalışacağım.

Bir de vergiyle SGK borçları var tabii. Onlarla ilgili

de davalar açacağız. Ama onlardan da büyük bir sıkıntı yaşayacağını sanmıyorum.”

Doktor Duygu derin bir nefes alarak, “Elhamdülillah... Çok iyi!” dedi.

“Ama bu uzun bir süreç, kızım. Uzun bir süreç... Benim kendi davalarımın kurtulmam tam dokuz sene sürdü. Seninki ne kadar sürecek, bilmem.

Senden tek bir şey istiyorum: Bu dolandırıcılık olayını unut. Hiç olmamış gibi düşün. Önüne bakacaksın. Ne demiştin?

‘Geçmiş kader hükmündedir. Geçmişe taş atan, ancak kendi başını yarar.’

Gelecek seni bekliyor. Hem de geçmişten kalan sıfır borçla.”

Duygu başını salladı ama yüzünde hâlâ bir tereddüt vardı.

“Peki ama... Ya sizin avukatlık ücretiniz, Abdurrahim amca?”

Önceden hazırladığım sözleşmeyi çıkardım.

“Sözleşmemi hazırladım, kızım. Al, oku ve uygun görürsen imzala.”

Doktor Duygu, endişeli gözlerle sözleşmeyi aldı, okudu ve gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Ya... Bu çok ağır bir sözleşme! Ücretiniz çok yüksek! Resmen beni köleniz yapıyorsunuz.”

Gülümseyerek omuz silktim.

“İmzalamak zorunda değilsin, kızım. Tercih senin. Ne dedik? Kaderini kendin yazıyorsun.”

Bu sırada Doktor Muhammed, sözleşmeyi merak etmiş olacak ki araya girdi:

“Ben de bakabilir miyim şu avukatlık ücret sözleşmesine?”

Doktor Duygu sözleşmeyi ona uzattı. Muhammed aldı, okudu ve kaşlarını kaldırarak, “Gerçekten çok ağırılmış. Ücret de çok yüksek.” dedi.

Sonra ciddi bir ifadeyle ekledi:

“İstersen, kefil olarak ben de imzalayabilirim. Üstesinden gelebiliriz bence.”

Cebinden kalemini çıkardı, sözleşmenin altına adını yazıp imzaladı. Oysa buna hiç gerek yoktu. O’nun adına bir şey açmamıştım. Ama bu hareketi, Duygu’ya cesaret vermiş olacak ki o da tereddüt etmeden kalemi alıp imzaladı.

Sözleşmeyi bana uzattığında gülümseyerek başımı salladım.

“Oh be! Elhamdülillah! Yaptığım en kârlı ücret sözleşmesi oldu bu! Artık ailecek ve ofis olarak ömür boyu ücretsiz aile doktorumuz oldu, yaşasın!”

Sonra hafifçe göz kırparak ekledim:

“Ama sen pratisyen doktorsun tabii, kızım. Pratisyen doktorlar ancak geceleri nöbet tutmaya yarar hastanelerde. Bu yüzden dikkat ettin mi, sözleşmedeki 6. maddeye?”

En geç dört sene içinde uzman aile hekimi olmak zorundasın. Uzmanlık almazsan, sözleşmemiz fesh-ediliyor.”

Doktor Muhammed gülerek araya girdi:

“O konuda hiç endişen olmasın. Duygu sınıfımızın en çalışkan, en ‘inek’ kızıydı.”

Gülüşük. Duygu, gözlerini kocaman açarak sözleşmeye tekrar baktı.

“Bu sözleşmeyle artık ailemize dâhil oldun, kızım.” dedim. “Tek tek aile fertlerimi tanıyıp onları muayene etmeni ve onlara dosya açmanı istiyorum.”

Duygu merakla sordu:

“Bu sistem yeni mi?”

Başımı sallayarak anlattım:

“Benim açtığım hastanede aile hekimliği sistemini başlatmışım. Gelişmiş ülkelerde aile hekimliği zorunlu. Türkiye’de de olmasını istedim. Harika bir sistem, harika bir yöntem!

Ama hastane batınca bu projem yarım kaldı tabii... Seninle bunu da devam ettirmek istiyorum. Dar bir çerçevede olsa da...”

Duygu gözleri dolu dolu başını salladı.

“Abdurrahim amcam” dedi. Sonra derin bir nefes aldı ve mahcup bir tebessümle ekledi:

“Eğer kabul ederseniz, siz benim manevi babamsınız. Ben de sizin manevi kızınızım.”

21.

**BARTER ANLAŞMALARINDAN
AİLEYE, HAYATIN
DERİNLİKLERİNE:
BİR YOLCULUK**

Neden bilmiyorum ama müvekkillerimle barter anlaşması yapmayı çok seviyorum.

Ben onun işini göreyim, o da benim işimi görsün. Ne ben ondan ücret isteyeyim ne de o benden istesin. Böyle olunca, Rabbimin memleketinde yaşadığımı daha çok hissediyorum.

Her şeyin aslında bedava ve ücretsiz olduğunu, benim de O'nun yeryüzündeki misafiri olduğumu iliklerime kadar hissediyorum o zaman. Para sonuçta sadece iş görmek için bizim uydurduğumuz bir araç, o kadar. Kolaylaştırıcı ama şart değil.

Birbirimize verdiğimiz hizmetin parasal değerini kim takdir ediyor ki? Bu değer adil mi? Doğru mu? Çok tartışmalı.

Barter'da ise bu yok. Sen benim işimi görürsün, ben senin işini görürüm. O kadar.

Hatta bu konuda unutamadığım bir deneyimim de oldu.

Yıllar önce Ülker'in basketbol takımı, Avrupa şampiyonluğu için Sırbistan'la final oynayacaktı. Sırp takımı, bir gün önce Atina'da Yunan takımını yenmişti.

Ülker, benden bu maçın bandını temin edip takıma ulaştırmamı istemişti. Çok acil bir işti. Şampiyon olmak için bu şarttı.

Ben de on iki saat içinde bu bandı bulup onlara ulaştırdım. Kardeşim Atina'daydı. Uçakla Dedeagaç'a geldi, ben de İpsala'ya gidip bandı aldım ve getirdim.

O yıl Ülker, şampiyon oldu.

Ülker yetkilileri, bandı getirmek için yaptığım masrafları ödemek istediler. Ama ben, “Pışışık!” dedim.

“Yok, bunun bedeli parayla ödenemez. Ancak benim bir işim düşerse işimi görmekle ödenir.”

Doktor Duygu ile yaptığım anlaşma da gerçekten çok güzel ve kârlıydı. Ömür boyu ben onun ve sevdiklerinin işini görecektim, o da benim işimi görecekti.

Doktor Duygu, bir taraftan hastanelerde gece nöbetleri tutmaya devam etti. Aldığı maaşın dörtte biri, zorunlu olarak icra dosyalarına yatıyordu. Ama bunun dışında bir sıkıntısı yoktu.

Anne babasıyla arasındaki soğukluk tam anlamıyla kaybolmasa da kötüye gitmedi. Zihniyet farkı kolay kolay aşılamıyordu. Ama artık biliyordu ki anne baba hakkı asla ödenmezdi.

Onları yargılamıyor, aksine minnet ve sevgi duyuyordu. Bize karşı da gerçekten bir evlat gibi davranıyordu. Biz de onu ailemizin bir ferdi gibi görüyorduk.

Yirmi dört saat boyunca bütün aile bireylerimize hizmet veriyordu. Her sorumuzu yanıtlıyor, ilaç yazıyor, gerekirse uzmanlara yönlendiriyordu. Diğer doktorların koyduğu teşhisleri ve reçeteleri denetliyordu.

Bu arada, aile hekimliği uzmanlığına başlamıştı. Çok çalışkan bir kızdı.

Çok geçmeden gönlüne de söz geçiremedi. Aradığını buldu. Ordu mensubu bir delikanlıyla, bizim de rızamızı alarak evlendi.

Becerikli insanlar işte... Kısa zamanda hayatın meyvelerini de topladılar.

Bir erkek, bir de kız evlatları oldu. Aile hekimliği uzmanlığını da tamamladı. Uzman doktor olarak Sağlık Bakanlığı'nın aile hekimliği sisteminde görev aldı.

Ama bununla yetinmedi. Fonksiyonel tıbbı merak saldı ve kendisini bu alanda da geliştirdi.

Kendi emeğiyle güzel bir daire aldı. Araba aldı. İnsanlara şifa dağıttı.

Ve eğer onu dinleseydim, belki de annem hâlâ yaşıyor olacaktı...

Ne mi oldu?

Annem yetmiş yedi yaşındaydı. Astım hastasıydı. Grip oldu. Hastaneye götürdüm.

Doktor tahlil yaptı, serum verdi, birkaç ilaç yazıp reçete etti. Ben her zaman yaptığım gibi tahlilleri ve reçeteyi Doktor Duygu'ya attım.

Beni telefonla aradı.

“Abdurrahim Bey” dedi. “Tahlillerde annenin kan şekeri 224 çıkmış. Reçetede ise üç gün depo kortizon iğnesi var.

Bu çok cesur bir reçete. Ben olsam böyle bir reçete yazmazdım. Ama sonuçta anneni fiziki muayene eden doktor o. Üstelik de profesör. Bilemedim. Ama yine de çok cesur buluyorum.”

Reçeteyi yazan doktora sordum:

“Annenin şeker hastalığı var mı?”

“Yok” dedim.

“O zaman sorun olmaz” dedi doktor. “Annen astım hastası. Kortizon ciğerlerine çok iyi gelir, rahatlatır onu.”

Bunun üzerine babam, üç gün peş peşe anneme depo kortizon iğnelerini kendi elleriyle yaptı.

Ve gerçekten de annem rahatladı.

Ama beşinci gün...

Önce bir gözü kapandı.

Sonra çok şiddetli baş ağrıları başladı.

Hastaneye koştuk. Yatırdık.

Mantar enfeksiyonu kortizonun etkisiyle hızlanmıştı. Gözü kapatarak beyin zarını istila etmişti.

Yirmi gün sonra... Annemi kardeşimin yanına defnettik.

22.

**ADALETİN PEŞİNDEN:
DOKTOR DUYGU'NUN
HUKUKİ SÜRECİ VE
ZORLUKLARLA MÜCADELE**

Doktor Duygu, avukatlık ücretini bize fazlasıyla ödüyordu. Bütün aile bireylerimize bakıyor, arıca ofisteki avukatlarla ilgileniyor, onların tıbbi ihtiyaçlarını gideriyordu.

Peki, biz O’nun davaları için ne yaptık?

Öncelikle, Doktor Duygu’nun aleyhine Asliye Ceza Mahkemelerinde açılan davaları takip ettik. Karşılıksız çek keşide etmek suçundan açılan davalardan beraat etmesini sağladık. Artık Doktor Duygu, karşılıksız çek keşide etmekten asla ceza almayacaktı.

Bu konuda alınan kararlardan birini paylaşmak istiyorum:

Bursa ... Asliye Ceza Mahkemesi’nin kararı:

“GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Sanıklar hakkında, karşılıksız çek keşide etmek suçunun işlendiği iddiasıyla, 4814 sayılı yasayla değişik 3167 sayılı yasanın ilgili maddeleri gereğince cezalandırılmaları istemiyle mahkememizde kamu davası açılmıştır.

Sanık Lütfü, CMK 195. madde gereğince meşruhatlı davetiye ile duruşmaya çağırılmış, ancak duruşmaya gelmemiştir.

Sanığın, yetkilisi olduğu ‘... Hizmetleri Ticaret AŞ’ adına, ‘... Bankası ... Şubesi’nden ... tarihli, ... tutarlı çeki keşide ettiği, çekin yasal sürede bankaya ibraz edildiği, ancak karşılığının bankada bulunmadığı, sanığın düzeltme hakkını kullanmadığı ve ödemeyi de yapmadığı anlaşılmıştır.

Sanık Duygu hakkında da karşılıksız çek keşide etmek suçundan dava açılmış ise de, sanığın tüzel kişi şirkette yetkili olduğu ancak çek keşide etme yetkisinin diğer sanık Lütfü'ye vekâletle devredildiği görülmüştür. Çek, sanık Lütfü tarafından keşide edilmiştir.

Sanık Duygu'nun, hesap sahibi olmaması ve suçu oluşturan unsurların kendisi açısından oluşmaması nedeniyle beraatına karar verilmiştir.

Sanık Lütfü hakkında ise, para cezası verilmiştir.”

Bu şekilde Doktor Duygu, hapis cezası alma riskinden tamamen kurtulmuş oldu.

Ancak icra takipleri devam ediyordu ve icra takiplerini durdurmak mümkün değildi.

Bununla ilgili olarak, icra hukuk mahkemesinde dava açarak usulsüz tebligat üzerinden zaman kazanmaya çalıştık.

Örnek bir kararın özetini paylaşayım:

“HÜKÜM:

Gerekçesi yukarıda açıklandığı üzere, usulsüz tebligat şikâyetinin kabulüyle İstanbul ... İcra Müdürlüğü'nün ... tarihli, ... sayılı dosyasından şikâyetçi hakkında çıkarılan ödeme emri tebligatının iptaline ve *öğrenme tarihinin ... olarak belirlenmesine karar verilmiştir.”

Bu şekilde, icra takiplerini olabildiğince geciktirdik.

Ancak Doktor Duygu'nun maaşından dörtte bir oranında kesinti yapılmaya devam etti. Bu bedeli ödemek zorundaydı.

Öte yandan, dolandırıcı Lütfü hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunduk. Savcılık, Lütfü hakkında dava

açtı ancak mahkeme, savcının hazırladığı iddianameyi yetersiz buldu ve geri gönderdi.

Bunun üzerine, savcı, “Kovuşturmaya Yer Olmadığına Dair Karar” vermek zorunda kaldı.

Şimdi, bu kararın özetini paylaşayım:

Müşteki Dr. Duygu, Cumhuriyet Başsavcılığı’na verdiği şikâyet dilekçesinde ve alınan beyanında, şüpheli Lütfü’nün tıp merkezinin sahibi olduğunu, kendisinin ise söz konusu şirketin yönetim kurulu başkanı olduğunu ifade etmiştir.

Dr. Duygu, beyanında şunları dile getirmiştir:

- Yönetim kurulu başkanı olarak şüpheli Lütfü’ye vekâlet verdiğini,
- Şüphelinin bu vekâlete dayanarak şirket adına çekler keşide ettiğini,
- Ancak daha sonra bu çeklerin bedelini ödemediğini ve bu nedenle kendisi hakkında dava açıldığını,
- Şirkette çalıştığı dönemde, şirket adına ... Bankası’nın ... Şubesi’nden çekilen ... TL tutarındaki krediye şahsen kefil olduğunu,
- Bu kredi borcunun ödenmediğini,
- Birlikte çalışırken şüpheli Lütfü ile aralarında protokol yaptıklarını,
- Protokol gereği, şüphelinin şirketin tüm borçlarından şahsen sorumlu olacağını,
- Ancak şüphelinin bu protokole uymadığını ve borçların ödenmemesi nedeniyle hakkında icra takibi başlatıldığını,

- Şüphelinin kendisini dolandırmak kastıyla hareket ettiğini,
- Tıp merkezi kurulabilmesi için bir doktor olması gerektiğinden, şüpheli Lütfü'nün kendisine iş teklifinde bulunduğunu,
- Aralarında düzenledikleri protokol gereği kendisinin yönetim kurulu başkanı olduğunu, ancak şirketin gerçek sahibinin Lütfü olduğunu ve tüm işlemleri onun yürüttüğünü belirterek, dolandırıldığı iddiasıyla şüpheli hakkında şikâyetçi olmuştur.

Tüm aramalara rağmen şüpheli Lütfü'ye ulaşılamamış, hakkında yakalama müzekkeresi çıkarılmıştır. Buna rağmen temin edilememesi üzerine, şüpheli hakkında dolandırıcılık suçu nedeniyle Asliye Ceza Mahkemesi'ne kamu davası açılmıştır.

Ancak Bursa 9. Asliye Ceza Mahkemesi, iddianameyi değerlendirerek şu kararı vermiştir:

* “Müştekinin, şüpheli tarafından kurulduğunu iddia ettiği ... Sağlık Hizmetleri AŞ'nin büyük ortağı ve yönetim kurulu başkanı olduğu, şirketin ... Bankası ... Şubesi'nden kredi çekerken şahsen kefalet verdiği anlaşılmıştır.

Şüphelinin sahibi olduğu iddia edilen ... AŞ'nin, banka kredisi kullanırken müştekinin şahsi kefaletini koyarak kredi aldığı ve şirketin borcunu ödememesi nedeniyle, yönetim kurulu başkanı olan müştekiye kefil sıfatıyla icra takibi başlatıldığı görülmüştür.

Ancak, şüpheli hakkında dolandırıcılık suçunun nasıl oluştuğu açıklanmamış ve delillendirilmemiştir.

Taraflar arasındaki ihtilafın hukuki mahiyette olduğu gerekçesiyle, şüpheli hakkında düzenlenen dolandırıcılık iddianamesinin ilgili kanun maddelerine aykırı bulunarak iadesine karar verilmiştir.”*

İddianamenin iadesine ilişkin karara yapılan itiraz üzerine, Bursa 5. Ağır Ceza Mahkemesi de iade kararının usul ve yasaya uygun olduğunu belirterek itirazı reddetmiştir.

Sonuç olarak, yapılan soruşturma neticesinde, yukarıda belirtilen gerekçelerle dolandırıcılık suçunun unsurlarının bulunmadığı değerlendirilmiş ve “Kovuşturmaya Yer Olmadığına Dair Karar” verilmiştir.

23.
PANİK VE HAPİS KORKUSU:
DEMİR BEY'İN
HUKUKİ KURTULUŞU

Doktor Duygu, nasıl bizim aile doktorumuz olduysa, ben de onun akrabalarının avukatı olmuştum.

Bir tanesi çok ibretlik bir davaydı. Müsaadenizle onu anlatmak istiyorum.

Bir gün, Doktor Duygu, panik içindeki bir yeğeniyle ofisime geldi.

Yeğenin adı Demir'di.

Duygu hızla söze girdi:

“Bu benim yeğenim. Şu tebligatı alalı beri kendinde değil. İşinden ayrıldı, yurt dışına kaçmayı planlıyor.

Klostrofobisi var, kapalı alanlarda duramıyor. ‘Ben hapse giremem. Girsem ölürüm!’ diyor.

Onun için sana getirdim.”

Demir’in elindeki mahkeme kararına göz gezdirdim.

“Bir bakalım” dedim. “Önce olayı bir anlat bakalım, Demir Bey.”

Demir, derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. Hikâyesi gerçekten çok ilginç, çok ibretlikti.

Oturdum, onun anlattıklarını yazıya döktüm. Şimdi, ona yazdığım o hikâyeyi okuyorum:

“Uçak biletini iptal et. Ücretini de geri al. Üstüne bin lira para kazan. Üstelik Adana’ya kadar sıfır kilometre, son model bir Mercedes sürmenin keyfini yaşa!”

Galericinin teklifi buydu. Fena teklif değildi.

Demir Bey, 37 yaşında, Adanalı, evli bir adamdı. Henüz çocuğu olmamıştı. Bir şirkette müdür olarak çalışıyordu.

Ara sıra uygun fiyata aldığı arabaları kullanıyor, uygun fiyat bulduğunda da satıyordu. İstanbul'a da bu amaçla gelmişti.

O sırada kullandığı ve satışa koyduğu arabayı, bir galeri istediği fiyata satın almıştı.

Arabayı teslim etmiş, parasını almıştı.

Tam ayrılmak üzereyken, galeri sahibi ona teklifini yapmıştı:

“Adana’ya bir araba götüreceksin. Beş yüz SEL model sıfır kilometre Mercedes. Hem bu lüks aracı süreceksin, hem uçak biletini iptal ettirip parasını geri alacaksın, hem de üstüne bin lira kazanacaksın.”

Teklif cazip görünüyordu. Kabul etti. Adana’da teslim edeceği kişinin bilgilerini aldı ve yola koyuldu. Muhteşem bir arabaydı. Direksiyonun başında olmak inanılmaz bir keyifti. Yağ gibi akıyordu yollarda. Ses ve müzik sistemi efsaneydi.

Kendi kendine düşündü:

“Hem arabamı iyi fiyata sattım, hem böyle bir arabayı süreceğim, hem de üstüne para kazanıyorum. Daha ne olsun?”

Yol bitmesin diye arabayı daha yavaş kullanmaya karar verdi.

Adana’ya birkaç kilometre kala polis çevirmesine takıldı. Ehliyetini ve aracın evraklarını verdi.

Polislerden biri, “Araçtan iner misiniz?” dedi.

İndi.

Polisler, aracın her yerini didik didik aradı.

Demir şaşkınlıkla sordu:

“Hayırdır Memur Bey? Bir sorun mu var?”

Polislerden biri, “Bu araç hakkında ihbar var.” dedi.

Böylece Demir, araçla birlikte emniyete götürüldü.

Orada ortaya çıktı ki bu araç çalıntıydı. Demir, o geceyi nezarete geçirdi. Ertesi gün savcılıkta ifadesi alındı. Olan biteni olduğu gibi anlattı. İptal ettiği uçak biletini, arabasının devir evraklarını gösterdi. Kendi hesabına yatan bin lirayı açıkladı. Sonunda serbest bırakıldı.

Bu olayın üzerinden tam üç yıl geçmişti. Demir Bey neredeyse unutmuştu olanları. Sonra... İstanbul’dan gelen bir mahkeme tebligatıyla beyninden vurulmuşa döndü.

Tebliğata göre, hiç haberi olmadan hakkında dava açılmıştı. Dava, gıyabında görülmüştü. Ve mahkûm edilmişti. Tam altı buçuk yıl hapis cezasına çarptırılmıştı! Hayır! Suçsuz yere hapse giremezdi!

Kaçmalıydı! Bu ülkeyi terk etmeliydi. Kılık değiştirip dağlara mı kaçsaydı acaba?

İşinden ayrıldı. Adana’dan İzmir’e gitti. Orada kuzeni Doktor Duygu vardı. Hem bozulan psikolojisini düzeltir, hem de Duygu’nun avukatına ulaşmasını sağlardı. Belki bu avukat ona da yardım ederdi. Kuzeninden Avukat’ın methini çok duymuştu. Demir, hikâyesini bitirdiğinde hâlâ nefes nefeseydi.

Ona sakın bir sesle döndüm:

“Demir Bey, sakın olun. Korkacak, panikleyecek bir durum yok.

Temyiz süresini kaçırmamışsınız.

Kararı temyiz ederiz.

Bozulur, inşallah.”

Demir umutla başını kaldırdı:

“İnşallah... Yani bozulmayabilir de mi?”

“Öyle bir ihtimal var.”

“Ben hapse giremem, avukat!”

“Ölürüm, Avukat Bey. Hapse giremem!”

Demir’in sesi titriyordu. Elleri terlemiş, gözleri panikle açılmıştı.

“Benim klostrofobim var. Kapalı yerde kalma korkusu.

Düşüncesi bile beni delirtiyor!

Araştırdım... Makedonya ve Arnavutluk, Türklerden vize istemiyormuş.

Bu tehlike geçene kadar oralara mı gitsem?”

Derin bir nefes aldım, sabırla cevap verdim:

“Demir Bey, gerek yok.

Bu dosyanın temyizden dönmesi en az 5-6 yıl sürecek.

Bu süre içinde hapis riski sıfır.”

Ne desem fayda etmiyordu.

Sanki yarın hapse girecekmiş gibi panik içindeydi.

“Demir Bey” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Siz daha ne kadar yaşamayı planlıyorsunuz? Daha kaç yıl yaşayacaksınız?”

Demir şaşkınlıkla baktı.

“Kimse bilemez ki, Avukat Bey. Yarın bile ölebilirim.”

Gülümseyerek omuz silktim.

“O zaman, ben sana garanti veriyorum, Demir Bey. Sen hapse girmeyeceksin.”

Gözlerini kıstı.

“Nasıl yani?”

“Eğer 5-6 yıl içinde ölürsen, zaten hapse girmeyeceksin.

Eğer 5-6 yıl yaşarsan, bu karar bozulacak.

Yaşasan da ölsem de, hapse girmeyeceksin.”

Demir bir an düşündü. Sonra derin bir nefes aldı. İlk defa biraz rahatlamış görünüyordu.

Sonunda vekâletini verdi.

Yaptığım incelemede, Demir Bey hakkında aynı konuda Bakırköy Mahkemelerinde de bir dava açıldığını ve o davadan beraat ettiğini öğrendik.

Bu kararı dosyaya ekleyerek, Anadolu Mahkemesi’nin verdiği mahkûmiyet kararını temyiz ettik.

Tam yedi yıl sonra...

Temyiz, beklediğimiz gibi kararı bozdu.

Yeniden yapılan yargılamada da Demir Bey beraat etti.

Ve böylece, hapse girme korkusundan tamamen kurtulmuş oldu.

Son olarak şunu söylemek lazım:

Siz, siz olun... Üstüne para da verseler, başkasının lüks arabasına sevdalanmayın.

24.
BOŞANMA VE AİLE:
DUYGU’NUN ZORLU
KARAR SÜRECİ

Bunların dışında ne mi oldu?

Bir gün Doktor Duygu, manevi babası olarak benden, boşanmak için izin istedi. Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. “Kızım, ben izin makamı değilim. Bu karar tamamen sana ait.” dedim. Ancak O’na Allah’ın boşanmayı helal kıldığını fakat en sevmediği helalin de bu olduğunu hatırlattım.

Büyük kızım Ayşe’nin boşanma sürecinde yaşadığı sıkıntıları anlattım. Boşanmakla sorunlar bitmiyordu. Hele ki çocuk varsa, boşanmak aslında imkânsızdı. Zira çocuklar için anne baba arasındaki bağ zorunlu olarak devam ediyordu. Anne babanın ayrılığı yalnızca iki insanın yollarını ayırması anlamına gelmiyor, çocukların da hayatlarını kökten etkiliyordu.

“Bana öyle geliyor ki, Duygu” dedim, gözlerinin içine bakarak, “senin anne babanın ayrılmış olması ve kavgalı bir ortamda büyümen, bu kararında etkili olabilir.”

Boşanma sebeplerine göz gezdirdiğimde, İslam’ın boşanma için aradığı zorunlu sebeplerden hiçbirini göremiyordum. Derin bir nefes alıp devam ettim:

“A be kızım! Anne babanla yaşadığın yanlışın aynısını şimdi kocanla tekrar ediyorsun. Evlilik bir kader hükmündedir. Kendin eşini seçsen bile, sonunda Allah sana yanlış eş mi seçti yani?”

Duygu sessizce bana bakıyordu. Ona biraz zaman tanıyıp düşünmesi için bekledim, sonra devam ettim: “Bunun dışında, bu insan, çok sevdiğin çocuklarının babası. Boşanmakla onu babalıktan da mı çıkaracaksın?

Sonra, bu konuda çocuklarının söz hakkı yok mu? Onlara sordun mu, ne düşündüklerini biliyor musun? Yoksa fıravun gibi ‘Astığım astık, kestiğim kestik!’ diyerek onların fikrini almama gerek yok mu diyorsun?”

Duygu, söylediklerimi düşünüyordu. Ellerini tutarak içten bir sesle ekledim: “Ne olur, bakış açını değiştir. Bu adamı sen buldun, sen sevdin. Hatta öyle sevdin ki, iki çocuğun oldu. Bakış açını güneşe taşı, oradan bak. Önünde kaç günlük ömrün kaldığını bilmiyorsun. Belki bugün, belki yarın. Bu kadar kısa bir süre için sevdiklerinin hayatını karartmaya değer mi?”

Gözlerimi kapattım, Ayşe’nin boşandığı gün kucağımda bayıldığını hatırladım. Derin bir iç çekerek, “Çok sıkıntılı bir süreç bu, kızım...” dedim. Sonra, geçmişte yaptığımız gibi bir kez daha bilgiye danışmasını istedim. Telefonunu açmasını ve “Sevilmeyen helal boşanma” diye Google’da arama yapmasını söyledim.

Duygu itiraz etmedi. Telefonunu açtı, Google’a yazdı ve yüksek sesle bulduğu bilgileri okumaya başladı:

*”Allah, insanı çift yaratmıştır. Madde ve mana alanlarında, çiftin her teki diğerine muhtaçtır. Mutluluk, huzur, üreme, eğitim, yardımlaşma, değerlerin gelecek nesillere aktarılması; hep çiftlerin evlenmesi, aile kurması ve bu yapının korunmasına bağlıdır.

Bu yüzden dinimiz ve geleneğimiz, evlenmeyi teşvik etmiş; bu olayı düğünlerle, şenliklerle kutlamış ve yuva kurmayı iyi, yuva yıkmayı kötü görmüştür. Yuvanın huzurlu ve devamlı olabilmesi için eş seçiminde titiz davranılması istenmiş, güzellik, zenginlik ve soydan önce dindarlık ve ahlak aranması tavsiye edilmiştir.

Boşanma, Allah-u Teâlâ’nın zorunlu hâle geldiğinde

izin verdiği, ancak sevmediği bir olaydır. Boşanmanın yan etkileri, yalnızca çifti değil; çocukları ve onların çevresini de olumsuz etkilemektedir. Baskılar, kavgalar, cinayetler, küslükler... Gittikçe artan boşanma olaylarının çoğu, boşanmayı zorunlu kılan sebepler değildir.

Aksine, tahammülsüzlük, kanaatsizlik, doyumsuzluk, maddeye düşkünlük ve taklit gibi ahlaki ve psikolojik sebeplerle evlilikler sonlanmaktadır. Bunların giderilmesi ise ancak güçlü bir ahlâk eğitimiyle mümkündür. Ancak İslam, evlilik devam etmelidir, ne olursa olsun çekilmezse de sürdürülmelidir demez.

Sebepler ne olursa olsun, evlilik çekilemez hâle geldiyse ve taraflar zarar görüyorsa, bu takdirde anlaşarak –ya da anlaşamıyorsa araya hakem koyarak– tatlılıkla boşanmak gerekir.”*

Çocuklar varsa, boşanmadan sonra da meşru olan iyi ilişkilerin, çocuklar ve akrabalık bağı adına sürdürülmesi gerekir. Ancak gel gör ki, günümüzde boşanmaların çoğu evlilik gerçekten çekilmez hâle geldiği için değil, daha müreffeh, daha özgür ve daha keyifli bir hayat hayaliyle gerçekleşiyor. İnsanlar, boşanmanın ardından daha mutlu olacaklarını düşünüyorlar ama gerçek çoğu zaman böyle olmuyor.

Yıllardır, “ekonomik özgürlük” kavramı üzerine sayısız edebiyat yapıldı. Neymiş? Kadın boşandığı takdirde aç ve açıkta kalmamalıymış. Evlilik birliği bu korku yüzünden sürdürülmemeliymiş. Peki, bu korkuyu nasıl gidereceksiniz? Kadını paralı bir işte çalıştırarak mı? O hâlde şunu sormalıyız: Paralı bir işte çalışan kadın gerçekten özgür müdür?

Çalışan bir kadının işten atılma korkusu yok mudur?

Birçok işe yaramaz adamın ağız kokusuna tahammül etme zorunluluğu yok mudur? İşyerinde türlü türlü streslere maruz kalmak özgürlük müdür? İslam, kadını aç kalmamak için çalışmaya mecbur tutmaz. Ancak kadın, hür iradesiyle ve gerek duyarsa kendine uygun işlerde çalışabilir. Bu konuda bir yasaklama yoktur.

Fakat kadın çalışsa da çalışmasa da onun geçimini sağlama sorumluluğu İslam'ın temel kurallarından biridir. Bunun için hukuki, ahlaki ve sosyal tedbirler alınmıştır. Kadının ekonomik güvencesi babasına, eşine veya oğluna aittir. Eğer bir yakını ona bakamıyorsa, bu kez devlet devreye girer. Bu sistem, kadının korunmasını ve geçim sıkıntısı yaşamamasını garanti altına alır.

Düşünsene kızım, geçici birkaç saat veya birkaç gün sürecek bir yolculukta bile yol arkadaşlarına tahammül etmek zorundasın. Onların bazı huylarını, alışkanlıklarını hoşgörüyü karşılamak zorundasın. Evlilik gibi uzun bir yolculukta ise tahammül çok daha büyük bir önem taşır. Çünkü hiçbir insan, diğerinde bütün aradığı özellikleri eksiksiz bulamaz.

Berberlik, olumlu ve olumsuz yönler arasında kurulan bir dengeyle yürür. Eğer var olan güzel taraflar, eksik olanları önemsiz kılacak kadar güçlü ise, evliliği sürdürmek gerekir. Çünkü beraberliği bozanların, bundan sonra aradıklarını bulacaklarının hiçbir garantisi yoktur.

Gözlerimi Duygu'ya diktim ve gülümseyerek sordum:

“Ya gördün mü kızım?”

25.
MİNİCİK AMA BİRİCİK

Bugüne kadar boşanmak için bana gelenlerin hepsi, yaptığımız görüşmelerden sonra kararlarını gözden geçirip vazgeçtiler. Onları aklen ve fikren Güneş’e götürüp Dünya’ya oradan bakmalarını sağladım. Güneş’in ne doğup ne de battığını, zamanın aslında olmadığını, bu Dünya’daki kalış sürelerinin belirsiz olduğunu idrak ettiklerinde boşanmanın getireceği sonuçları daha iyi anlıyorlardı.

Tabii, ortada bir dava olmadığı için avukatlık ücreti de almıyordum. Ama onların bana bıraktığı şey, çocuklarının duaları, bir “Allah razı olsun” duası ve içten bir teşekkür oluyordu. Onları yolculamadan önce ise mutlaka ***“Arkasında namaz kılanları Kâbe’ye götüren adamın hikâyesi”***ni anlatıyordum.

Doktor Duygu’ya da anlattım bu hikâyeyi:

Bir zamanlar, bir memlekette mübarek bir adam varmış. Onun arkasında namaz kılan herkes Kâbe’yi görür hâle gelirmiş. İnsanlar bu mübarek adamın arkasında namaza durduklarında, sanki Kâbe’nin huzurundaymış gibi hissederlermiş.

Gel zaman git zaman, bir gün adamın bu hâli kaybolmuş. Mübareklik gitmiş. Cemaat, müritleri büyük bir meraka kapılmış. Ne olmuştu ki bu mübarek zatın bu hali elinden alınmıştı?

Artık arkasında namaz kılanlar Kâbe’yi göremiyordu. Günah mı işlemişti? Yoksa başka bir şey mi vardı? Daha fazla dayanamadılar. Bir grup insan, meraktan yanıp tutuşarak bir gün mübarek zatın evine gidip ziyaret ettiler. Sohbet sırasında fırsatını bulup sordular:

“Hocam, başınıza ne geldi ki?

Artık ardınızda namaz kıldığımızda Kâbe’yi göremiyoruz.

Bu hâliniz neden yok oldu?”

Mübarek zat iç çekerek cevap verdi:

“Bu hâlimin kaybolmasının sebebi eşimdir. O ölünce bu hâl benden alındı.”

Cemaat şaşırdı. “Vah vah!” dediler. “Demek ki mübarek olan sen değil, eşinmiş öyle mi? Allah rahmet eylesin, bizi de onun şefaatine nail eylesin.”

Ancak mübarek zat başını iki yana sallayarak gülümsedi:

“Hayır, mesele o değil. Eşim bana, tabiri caizse, kök söktürüyordu. Hayatımı adeta cehenneme çeviriyordu. Ama ben O’na, Allah rızası için sabrettim. Onun kötü taraflarını görmezden gelip, iyi taraflarını görerek bu günlere kadar geldim.

Eğer Rabbimin en sevmediği helal olan boşanmayı uygulaysaydım, O’na karşı gelmiş olacaktım. Sonuçta bu dünya, üç günlük bir dünya. Sabrettim ve bu sabrımın karşılığında, Rabbim bana arkamda namaz kılanların Kâbe’yi görme lütfunu bahşetti.

Ama eşim ölünce, sabır imtihanım da bitti. Ve bu hâl benden alındı.”

Doktor Duygu derin bir iç çekerek, “Anladım.” dedi. “Teşekkür ederim, Abdurrahim amca.”

Gitti.

Ama bu konudaki görüşmelerimiz aynı minval üzere 2-3 yıl daha devam etti.

Sonra, bir gün öğrendim ki...

Doktor Duygu, başka bir avukat aracılığıyla eşinden anlaşmalı olarak boşanmış.

Bu arada, kocasının devletle ilgili bir davasına da bakmıştım. O süreçte, psikolojik rahatsızlıkları olduğunu öğrendim. Belki de hayırlısı buydu, kim bilir?

Instagram'dan takip ettiğim kadarıyla, çocuklarına harika bir annelik yapıyordu. Mutlu görünüyorlardı. Ben de onları güneş nasihatlerimle beslemeye devam ettim.

Bu süreçte Doktor Duygu, harika bir iş yaptı. Ve bana göre –haddim değil ama Efendimizin bildirdiğine ve Rabbimizin ayetlerle beyan ettiğine göre– cenneti kazandı.

Ne mi yaptı?

Kansere yakalanan annesini yanına aldı.

Benim babama baktığım gibi, o da annesine sahip çıktı.

O'na kol kanat gerdi.

Aynı evde, hem evlatlarına hem de annesine baktı.

Peki, halinden memnun muydu?

Mutlu muydu Doktor Duygu?

Ona bu yazdıklarımı gönderdim. Onunla ilgili bir kitap yazdığımı söyledim. Ve dedim ki:

“Hikâyenin devamını bekliyorum senden.

Annenle yaşadıklarını, boşanma sürecini, çocuklarıyla ilişkilerini, meslek gelişmelerini anlat bana.”

Hemen cevap verdi:

“Kendimi biraz toparlayıp göndereyim, Abdurrahim amca. Düşünmeye bile mecalim yok.”

O’na “Sen güçlüsün, kızım. Zayıf olsan da güçlüsün.” dedim.

Ve ardından ona “Minicik Ama Biriciksin” başlıklı güneş nasihatimi gönderdim.

Güneş Nasihati

Uzayda bir kum tanesinin üzerinde minicik bir insansın. Minicik ama biriciksin. Bu, delilli ve ispatlı bir gerçek.

Şu ana kadar bilim insanları, senin gibi bir canlıyı veya Dünya gibi masmavi bir kum tanesi gezegeni henüz bulamadılar.

Yaratıcı seni minicik ama biricik yarattı. Anla artık. Sen ve dünya, çok ama çok değerlisiniz.

26.
GÜNEŞ'İN IŞIĞINDA
BOŞANMA VE YAŞAMIN
ANLAMİ

“Doktor Duygu’nun hikâyesi ayrı bir kitapta olacak... Anladığım kadarıyla, Abdurrahim amca.” dedi Doktor Duygu.

“Evet, 30 bölüm nasipse.” dedim.

“Sizinle tanıştığım için kendimi çok özel hissediyorum.” diye cevap verdi. “Keşke hayatımda bu kadar çok iniş ve çıkış olmasaydı. Kırk yaşında çok yorgunum. Geçmişimi düşünüp anlatacak psikolojik gücü bulamıyorum kendimde. Düşünce ve hislerimi dondurmak istiyorum resmen.”

Başını eğdi, düşüncelere daldı. “Kendimi toparladığım ilk anda kayıt göndereceğim size.”

“Bu günlerini anlat o zaman, kızım.” dedim. “Ferahlatır seni.”

“Çok ağlarım... Sonra anlatayım.”

“Peki.” dedim.

Ve O’na faydası olur, onu ferahlatır diye aşağıdaki güneş nasihatlerini gönderdim.

Güneş Nasihatleri

Geçmiş kaderdir. Geçmişe taş atan ancak başını yarar.

Geçmişe ancak ibret almak, ders almak için bakılır. Zira geçmişte ne olduysa güzel olmuştur.

Şu an ve gelecek ise kader hükmünde değildir. Kaderini Allah’a, yaptığın tercihlerle sen, evet sen yazdırabilirsin.

Ve gelecekte sen, ancak yazdıklarını bulacaksın.

Yakın çevrenizi kim olursa olsun rakip görürsünüz.

Bu nedenle karalama kampanyası yürütürsünüz.

Gizliden ve açıktan gıybet, dedikodu ve hatta iftira sırdaşınız olur sizin.

Hicret eder veya ölürse sevdiğiniz, rakip olma ihtimali kalmayınca badem gözlü, selvi boylu olur.

Kendi köyünde çoban olabilmiş, lafı dinlenilmiş kimse yoktur.

Beraber büyüdüğü yakın çevrenin sana değer verip sözüne itibar etmesi olası değildir.

Peygamber olsan da.

Bu yüzden hicret etmemiş peygamber yoktur.

Memleketinde taşlanmamış, kovulmamış veli de yoktur.

Aile cennetinden vakti gelince çocuğun kovulması da bundandır.

Tıpkı Âdem babanın cennetten kovulması gibi.

Hadi gelin, hepinizi aynı anda misafir edeyim.

Korkmayın, yanmayacak, aksine aydınlanacaksınız.

Size gönderdiğim ışın bineğine, tek tek aklınızla, hayalinizle değil, bininiz.

Göz açıp kapama, nefeslenme süresinde bana kavuştunuz.

Salam size, hoş geldiniz.

Top sizin, meydan sizin, çekkan sizin.

Seyredin, dinleyin, akledin zamansızlığı.

Bakın, dünyanızda bedenlerinizin bulunduğu mavi gezegende aynı anda tüm zamanlar, tüm mevsimler bir arada yaşanmakta.

Aynı anda hem sabah, hem öğle, hem ikindi, hem akşam, hem yatsı ezanları duyulmakta.

Hadi bakalım, söyleyin şimdi burada hangi vaktin namazını kılacaksınız?

Kimi sevdiğiniz çok ama çok önemli.

Kimi sevdiğiniz çok iyi belirlemelisiniz.

Zira siz sevdiğiniz gibi olamazsanız da...

...kişi sevdiğiyle beraberdir.

Sevda öyle güçlüdür ki...

...sevdiğinizin bütün güzelliklerini kestirmeden...

...aktarır size.

Sevdayla, sevdiğinizle bir ve beraber olursunuz.

Kimi seveceğinizi çok iyi seçin lütfen.

Ayağınızı bastığınız yere bakın.

Toprak kaygan, altı da magma ateş.

Bir de üstünüze bakın.

Ben güneş, ateşiniz.

Gördüklerinize, yaşadıklarınıza aldanmayın lütfen.

Hakikat bu, örtemezsiniz.

İki ateş arasındasınız.

Bu yüzden ayağınızı toprağa değil, ateşlerin sahibi Rahman'a basın, Rahim'e dayanın.

Kâbusunuz sona ersin.

Güneş nasihati

Âşıklara her mevsim bahardır.

Dikende gülü görür. Çalıyı servi boylu sanır. Gül hep gonca kalır, açılmaz.

Ay da sürekli dolunaydır.

Esmalarla cilveleşir, durmaksızın sevişir. Dokunmayın ona!

Bu yüzden laf dinlemez.

Kulakları duymaz, gözleri sevdadan başkasını görmez.

Âşık işte... Dokunmayın ona.

Güneş nasihati

Efsane, masal deme bilmediğin hakikatlere.

Masal, efsane, illüzyon...

Aslında senin ve yaşadığın hayatın ta kendisidir.

Bunun farkına var.

Ve fırsat elindeyken, yaşadığın bu masalı hakikate çevir.

Hakka bağlanarak.

Dem bu demdir.

Güneş nasihati

Yaşamak, var olmanın bir yüzüdür sadece.

Büyük bir hikâyenin küçük bir parçasıdır.

Bu nedenle, vücudunuzda oluşan bir sivilceden veya bir baş ağrısından dolayı kıyameti koparmazsınız.

“Olur böyle şeyler” der geçersiniz.

Aynı şekilde, hayattaki sıkıntılar, dertler ve ölümler de var olmanın sivilceleri ve baş ağrılarıdır.

Aldırmayın, büyütmeyin.

Geçer.

Güneş nasihati

Yaşamak mı, yoksa var olmak mı?

Eğer seçiminiz yaşamaktan yanaysa, ölümden ölümler beğenirsiniz.

Ödünüz kopar, hayatın bütün tadı kaçır.

Keyfiniz gider, yaşadığınıza pişman olursunuz.

Hayat çekilmez hâle gelir.

İşte bu yüzden, siz siz olun.

Yaşamayı değil, var olmayı tercih edin.

Hayatınızı keyifle, korkusuzca yaşayın.

27.
ADALETİN TECELLİSİ

Doktor Duygu'nun dolandırılma tarihi 2008 yılıydı. Bu tarihten tam 13 yıl sonra, SGK'dan yüklü miktarda şirketin prim borçlarıyla ilgili bir ödeme emri geldi.

Tarih Nisan 2021'di. Derhal iş mahkemesinde dava açıp tedbir kararı aldirarak icrayı durdurduk. 29 Nisan 2021'de açtığım dava, kısa sürede sonuçlandı ve 8 Aralık 2021 tarihinde mahkeme, Dr. Duygu hakkında düzenlenen ödeme emrinin iptaline karar verdi.

Merak edenler için karar örneğini ekliyoruz. İstinaf ve temyiz sürelerinde de karar onaylanarak kesinleşti. Şimdi, sadece delillerin değerlendirilmesi ve gerekçe kısmını okuyayım.

Delillerin Değerlendirilmesi ve Gerekçe

Dava, ödeme emrinin iptaline ilişkin açılmıştır. Şu sayılı kanunun şu maddesine göre, kendisine ödeme emri tebliğ olunan şahıs; böyle bir borcu olmadığı, kısmen ödediği veya borcun zaman aşımına uğradığı gerekçesiyle, tebliğ tarihinden itibaren 7 gün içinde itirazda bulunabilecektir.

Şu sayılı kanunla yapılan değişiklikle, şu tarihten itibaren bu süre 15 güne çıkarılmıştır. Anılan madde hükmüne göre, kurum alacakları için şu sayılı kanunun şu maddesi uyarınca düzenlenip tebliğ edilen ödeme emirlerine karşı, yasada belirtilen süre içinde dava açılabilme hakkı bulunmaktadır.

Dosya kapsamında davacıya gönderilen şu takip

numaralı ödeme emrinin 24 Nisan 2021 tarihinde tebliğ edildiği ve davanın hak düşürücü süre içinde, 29 Nisan 2021 tarihinde açıldığı anlaşılmıştır.

Dosyaya celbedilen SGK kayıtlarının incelenmesinde, davacı adına gönderilen şu takip numaralı ödeme emrinin, dava dışı Ticaret A.Ş.'nin kuruma ödenmeyen 2018/10 ve 2018/11 dönemine ait prim borcuna ilişkin olduğu tespit edilmiştir.

Söz konusu takibin, şu kanunun şu maddesi gereğince, dava dışı ... Ticaret A.Ş.'nin kuruma olan borçları nedeniyle davacı adına çevrildiği anlaşılmıştır. Ticaret sicil kayıtlarının incelenmesi sonucunda ise davacının, söz konusu dönemde şirketin ortağı ve yönetim kurulu üyesi olduğu görülmüştür.

Davanın yasal dayanağını oluşturan şu sayılı kanunun şu maddesinde kurumun sigorta primleri ve diğer alacakları haklı bir sebep olmaksızın bu kanunda belirtilen sürelerde ödenmez ise kamu idarelerinin tahakkuk ve tediye ile ilgili görevli kamu görevlileri, tüzel kişiliği haiz diğer işverenlerin şirket yönetim kurulu üyeleri de dâhil olmak üzere üst düzeydeki yönetici veya yetkilileriyle kanuni temsilcileri kuruma karşı işverenleriyle birlikte müştereken ve müteselsilen sorumludur hükmüne yer verildiği, davacı tarafın sadece şekli yönetici olduğunu ancak hiçbir zaman mali ve idari konularda tek başına emir ve talimat yetkisi olmadığını, gerçekte yönetici yetkisi verilmediğini beyan ve iddia ettiği, anılan yasal mevzuat gereğince yönetim kurulu üyesi olarak dava dışı şirketin prim borçlarından dava dışı şirket ile müştereken ve müteselsilen sorumluluğunun bulunduğu, dosya kapsamında söz konusu prim borcunun ödenmemesinin haklı bir nedene dayandığına ilişkin herhangi bir iddia

ve delil de bulunmadığı, davacı vekilinin aynı zamanda zaman aşımı itirazında bulunduğu, Ödeme emrine konu prim borcunun dönemi dikkate alındığında davanın yasal dayanağı olan şu kanunun şu maddesinde kurum prim ve diğer alacakları ödeme süresinin dolduğu tarihi takip eden takvim yılı başından başlayarak on yıllık zaman aşımına tabidir hükmünün düzenlendiğı, dosya kapsamında davacıya gönderilen şu takip no'lu dosyadaki prim borçlarının 2008-10-11 dönemlere ait olduğu, zaman aşımı süresinin 10 yıl olduğu, ve sürenin başlangıcı alacağın ödeme süresinin dolduğu tarihi takip eden takvim yılı başı olarak belirlendiğı, davaya konu olayda zaman aşımı süresinin en son tarihli dönem olan 2018-11 dönemi dikkate alındığında, ödeme süresinin sona erdiği tarihin 31-12-2008 tarihi olduğu, takip eden takvim yılı başının 1-1-2009 olduğu, 10 yıllık sürenin 1.1.2019 tarihinde dolduğu, davaya konu ödeme emrinin ise 24.4.2021 tarihinde tebliğ edildiğı anlaşılmakla, dava konusu ödeme emrine konu, 2018-10 ve 2018-11 ayı prim borcunun ödeme emrinin tebliğ tarihi itibarıyla zaman aşımına uğradığı, dosya kapsamında davacı aleyhine zaman aşımını kesen veya durduran bir durumun olmadığı anlaşıldığından davalı SGK tarafından davacı aleyhine yürütölen şu takip numaralı ödeme emrinin zaman aşımı nedeniyle iptaline karar verilerek aşğıdaki şekilde hüküm kurulmuştur. Hüküm yukarıda açıklanan nedenlerle, açılan davanın kabulüyle davalı kurum tarafından davacı aleyhine başlatılan şu takip sayılı ödeme emrinin iptaline, davalı kurum harçtan muaf olduğundan davacı tarafından peşin yatırılan şu kadar harcın karar kesinleştğinde ve talep halinde davacıya iadesine karar verilmiştir.

28.
**GÜNEŞ'İN IŞIĞINDA,
HAYATIN ZORLUKLARINDA**

Bu son bölümü, Dr. Duygu'dan gelen yazıyla tamamlıyorum:

Kendime haksızlık etmişim. Evliliğimdeki sorunların nedeni yalnızca içimdeki hırçın kız çocuğu değilmiş. Bu yüzden, iki yıl süren bir düşünme sürecinden sonra boşanmaya karar verdim.

Abdurrahim Bey'le tanıştığımдан beri hayatımdaki tüm önemli kararlarda O'na danışıyorum. O'nun öngörüsüne çok güveniyorum. Babamı aramıyorum, Abdurrahim Bey'i arıyorum. Öz babamı değil, onu tercih ediyorum çünkü O'na daha çok güveniyorum.

O ise her defasında boşanmamam gerektiğini, bunu onaylamadığını söyledi. O'nun öngörülerinin çok kıymetli olduğunu düşündüğüm için O'nu dinledim. Bir bildiği var, dedim. Direndim. Biraz daha çabalayayım, elimden geleni yapayım, çocuğumu düşünerek evliliğimi sürdürmeye çalışayım diye karar verdim.

Ama bir gün, hiç dayanamadığım bir noktaya geldim. Kendime sahip çıkmaya karar verdim.

Abdurrahim Bey bana hep şöyle derdi: *“Ne olursa olsun, boşandıktan sonra şu anki halinden daha iyi ve daha mutlu olmayacaksın.”*

Ama dayanamadım. Bu kez kendimi dinlemeye karar verdim ve boşandım. Ve şu anda, evet, eskisinden daha mutluyum.

Daha yorgunum. Daha çok çalışıyorum. Hem bedensel hem de zihinsel olarak daha fazla yoruluyorum. Ama yine de daha mutluyum.

İki çocuğumla bir hayat döngüsünde dönüp duruyoruz. Kalabalık bir dünya bizimki. Çok güzel, çok yoğun, çok yorucu ama yine de benim dünyam.

Bu süreçte, bir gün eve SGK hacziyle ilgili bir dava kağıdı geldi. Hemen Abdurrahim Bey'e ulaştım. Sağ olsun, hemen zaman aşımı gerekçesiyle karşı dava açtı ve beni bu yükten de kurtardı. Dava tamamen iptal oldu.

Hayatın içinde böyle kavrulup giderken, bir gün annem kanser tanısı aldı.

Benim, annemle hiçbir zaman çok iyi bir bağım olmadı. Zaten anlaşılamazdık, çocukluğumdan beri öyleydi. Ama sonuçta O, benim annemdi.

Hemen bir araştırma sürecine girdik. Tedavi sürecini başlattık. Kocaeli'nde oturuyordu. Yanıma taşındı.

Bu süreç benim için çok zor geçti. Fiziksel yükünden çok, zihinsel olarak yıprattı beni. Zaten anlaşılamadığım bir insanla aynı evin içinde, aylarca yaşamak gerçekten çok zorladı beni.

Şimdi annemin durumu çok iyiye gitmiyor. Bu beni tabii ki üzüyor. Ama bu sürecin bana kattığı şey ne oldu, biliyor musunuz? Annemle, hayatım boyunca kuramadığım bağı kurduk.

Hâlâ anlaşılamıyoruz, hâlâ didişiyoruz. Ama hiçbir zaman bu kadar yakın olmamıştık.

Çocuklarım da anneannelerini daha sık görüyorlar. Hayatının son yıllarında, torunlarıyla daha çok vakit geçirme imkânı buluyor.

Benim iş yoğunluğum devam ediyor. Gün, saat, zaman beni öğütüyor adeta. İşim yoğun. Çocuklarla dolu bir programım var. Sorumluluklarım çok fazla.

Bir de annemin sorumluluğu var derken, yoğun bir hayatım var. Ama işte, arada dalgalanmalar olsa da huzurluyum, mutluyum.

Bugünlere gelmek hiç kolay olmadı. Hele Abdurrahim Bey'in desteği olmasaydı, asla gelemezdim.

Kolay olmazdı demiyorum; ge-le-mez-dim.

Şimdi sağlıklıyım. Çocuklarım da sağlıklı. Onlarla birlikteyim. Hayatımı idame ettirebiliyorum.

Çalışıyorum, üretiyorum, kazanıyorum. İstedğim hayatı yaşayabiliyorum. Daha ne isteyeyim hayattan?

Umarım, hep böyle huzurla ve mutlulukla çocuklarımla birlikte hayatıma devam ederim.

Ama Abdurrahim Bey olmasa, bunların hiçbiri olmazdı.

O'na hep söylediğim şeyi yine söylemek istiyorum:

O'na müteşekkirim.

İyi ki hayatıma girdi.

Gel zaman, git zaman... Abdurrahim Bey ile tanışıklığımızın 16 yıl olduğunu fark ettim. Yani artık aile gibi olmuşuz.

Çocuklarıyla kardeş gibi oldum. Ne olursa olsun, saate bakmadan onları arayabiliyorum. Onlar da beni arayabiliyor. Başım sıkıştığında yardıma koşuyor, dertleşiyoruz. Bazen de sadece birlikte susuyoruz.

Bana çok iyi geliyor O'nun ailesine dâhil olmak, böyle hissetmek.

Bazen, bir babanın kızını hissettiği gibi, beni hissettiğini çok net anlıyorum.

Mesela moralim bozuk bir gün, bir şeye çok üzgünüm. Öyle bir mesaj atıyor ki... Sanki beni duyuyor, görüyor gibi, durup dururken bana bir söz gönderiyor.

Bazen bir melodi gönderiyor. Ve ben inanamıyorum.

Beni öz kızı gibi hissediyormuş gibi geliyor. Bana bunu hissettiriyor.

Ben İzmir’de yaşıyorum. Deprem oldu.

Depremde beni ilk arayan kişi Abdurrahim Bey’di. Ve bunu hiç unutmuyorum.

Bunu düşündükçe çok duygulanıyorum.

Umarım ben de O’na iyi geliyorumdur...

Ama biliyorum ki, babamın beni hissetmediği kadar, Abdurrahim Bey beni hissediyor.

O’na inanılmaz saygı duyuyorum ve çok seviyorum.

Bana yaptıklarının karşılığı, bir bedeli yok.

Duygularımı sözle ifade edemiyorum.

İyi ki onun manevi kızıyım.

İyi ki var.

Hayat, bazen insanı en dip noktalara sürükler. Çocukluk travmaları, aile içi şiddet, ihmal, dolandırılma, maddi sıkıntılar ve yalnızlık... Dr. Duygu'nun hayatı, tam da bu karanlıklarla çevriliydi. Ama o, yılmadı. Direndi. Önüne çıkan engellere rağmen kendi yolunu buldu.

Bu kitap, umutsuzluğun pençesinde kıvranan bir çocuğun nasıl güçlü bir kadına dönüştüğünü anlatıyor. Kendini keşfetme, acıların içinden çıkma ve yeni bir hayat kurma hikâyesi...

Gerçek bir yaşam öyküsünden yola çıkan bu kitap, sadece Dr. Duygu'nun değil, hayatta düşüp yeniden ayağa kalkmaya çalışan herkesin hikâyesi. Kimi zaman derin duygulara kapılacak, kimi zaman isyan edecek, ama en sonunda içindeki gücü fark edeceksin.

Kendini kaybettiğini düşündüğün anda, belki de bu kitap sana rehber olacak.